

เหมาะสมในสายตาหรือการรับรู้ของบุคคลภายนอกองค์กร องค์กรกับหน่วยงานภายนอกสามารถติดต่อกันได้หลายลักษณะ เช่น

2.1 Press Release คือ การที่องค์กรแจกข่าว หรือฝากข่าวให้กับสื่อมวลชนในการประชาสัมพันธ์องค์กร

2.2 Press Conference เป็นลักษณะของการเชิญผู้สื่อข่าวมาฟังการแถลงข่าว และแจกข่าวให้ช่วยประชาสัมพันธ์

2.3 Public Relation เป็นการประชาสัมพันธ์องค์กรผ่านสื่อต่าง ๆ ที่เหมาะสม

2.4 Toll Free เป็นการกำหนดเบอร์โทรศัพท์ให้โทรสายตรงเข้ามาได้ และไม่ต้องจ่ายค่าใช้บริการ หรือส่งอินเทอร์เน็ตมายังองค์กรตามเบอร์ที่กำหนด

2.5 Opinion Survey เป็นการใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของบุคคลภายนอกองค์กร เพื่อให้ทราบความคิดเห็นหรือทัศนคติในเรื่องที่องค์กรต้องการทราบ

2.6 Advertising การโฆษณาจะเป็นการสื่อสารข้อมูลข่าวสารที่ต้องการ ไปยังกลุ่มเป้าหมายโดยเลือกใช้สื่อต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายนั้น

การสื่อสารกับการบริหาร

การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลจะทำให้องค์กรผ่านพ้นปัญหาที่เกิดขึ้นกับองค์กร การสื่อสารจะมีส่วนสำคัญกับหน้าที่ทางการบริหารจัดการทุกหน้าที่ ไม่ว่าจะเป็นการวางแผน การจัดองค์กร การนำ และการควบคุม หรือแม้แต่เรื่องของวัฒนธรรมองค์กรและจรรยาบรรณขององค์กรก็ล้วนต้องอาศัยการสื่อสารทั้งสิ้น

การทำงานเป็นทีม (Teams Work)

การทำงานเป็นทีม เป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นแนวความคิดที่ส่งเสริมและสนับสนุนการทำงานในลักษณะของการเป็นทีมงาน องค์กรสมัยใหม่ให้ความสำคัญต่อทีมงานและการสร้างทีมงาน เพราะว่าการทำงานเป็นทีมมีความสำคัญต่อการบริหาร องค์กรสู่ความสำเร็จได้ การทำงานเป็นทีมจะมีการกระจายอำนาจให้ทีมงานมีความรับผิดชอบในการดำเนินการมากขึ้น ปัจจุบันองค์กรสมัยใหม่ได้ให้ความสำคัญต่อการทำงานเป็นทีมอย่างมาก เพราะในอนาคตพนักงานระดับล่างจะมีความสามารถและมีความรับผิดชอบมากขึ้น (เสนห์ จุ้ยโต, 2548, หน้า 143-144)

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2549, หน้า 273) กล่าวว่า การทำงานเป็นทีมเป็นขั้นตอนหรือกระบวนการที่บุคคลหลายคนทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

สุศักดิ์ หลาบมาลา (2547, หน้า 78) และ Cunningham & Cordeiro (2003, p.137) กล่าวว่า ผู้นำหรือผู้บริหารควรส่งเสริมการทำงานเป็นทีม และต้องสามารถทำงานเป็นทีมได้

อ้อม ประนอม (2546) เห็นว่า ทีมงานควรมีการติดต่อสื่อสาร ประสานงาน และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

หลักการของการทำงานเป็นทีม

1. ต้องมีวัตถุประสงค์ในการทำงานเดียวกัน
 2. ต้องทำงานนั้น โดยมีเป้าหมายเดียวกัน
 3. ต้องมองเห็นประโยชน์ของการทำงานร่วมกัน
 4. ต้องถือกฎ กติกา และกรอบการทำงานเดียวกัน
 5. ต้องกำหนดหน้าที่ของแต่ละคนไว้อย่างชัดเจน
 6. ต้องมีผู้นำกลุ่มหรือหัวหน้าทีมคนเดียวกัน
 7. ต้องรับผิดชอบในความสำเร็จหรือล้มเหลวร่วมกัน (ปริญญ์ ดันสกุล, 2547, หน้า 8)
- นอกจากนั้น ทิศนา แขมมณี (2537) ได้กล่าวถึงลักษณะของการทำงานเป็นทีม สรุปได้

ดังนี้

1. มีเป้าหมายร่วมกัน โดยบุคคลที่ทำงานเป็นทีมจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการทำงานเพื่อผลสำเร็จของงานเดียวกัน
2. มีส่วนร่วมในการดำเนินงาน โดยการให้สมาชิกในทีมงานมีบทบาทหน้าที่ในการทำงานในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
3. มีการติดต่อสื่อสารในทีมงาน ด้วยการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อจะได้มีความเข้าใจตรงกันและทำงานด้วยกันได้
4. มีการร่วมมือประสานงานกัน เพื่อให้งานประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้
5. มีผลประโยชน์ร่วมกัน ด้วยการจัดสรรผลตอบแทนให้แก่สมาชิกในทีมงานอย่าง

ยุติธรรม

6. มีการตัดสินใจร่วมกัน เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำงาน

ประโยชน์ของการทำงานเป็นทีม

1. ทำให้การปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมายโดยสะดวกและรวดเร็ว
2. ทำให้การประกอบกรขนาดใหญ่ประสบความสำเร็จ
3. ทำให้เกิดเอกภาพหรือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการทำงาน
4. สามารถนำความรู้ความสามารถของแต่ละคนมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
5. ขจัดปัญหาการทำงานซ้ำซ้อนหรือขัดแย้งกัน
6. มีการรวมพลังเพื่อให้เกิดอำนาจในการต่อรอง
7. สมาชิกของทีมงานมีความผูกพัน เป็นการสร้างสำนึกในความรับผิดชอบร่วมกัน

8. ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งสู่ทางในการปรับปรุงพัฒนางานให้ดีขึ้น
9. ช่วยลดอุบัติเหตุและความเสี่ยงภัยต่าง ๆ ในการทำงานให้น้อยลง
10. ช่วยประหยัดเวลาและวัสดุอุปกรณ์ในการทำงาน
11. สมาชิกของทีมงานมีความพึงพอใจเพื่อนร่วมงาน ทุกคนสามารถทำความรู้จักและสร้างความเข้าใจต่อกันได้เป็นอย่างดี

12. สร้างขวัญและกำลังใจให้แก่บุคลากรภายในทีมงาน

การบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลง (Change Management)

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการบริหารจัดการการเปลี่ยนแปลงไว้ดังนี้

สุพานี สุธงษ์วานิช (2549, หน้า 541) กล่าวว่า การบริหารการเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการที่องค์กรจะปรับตัวให้เข้ากับวิทยาการใหม่ ๆ การเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และสภาพแวดล้อมภายนอกอื่น ๆ หรือจากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องกับองค์กรที่มีการเปลี่ยนแปลงไป

สุเทพ เชาวลิต (2548ข, หน้า 23-24) สรุปว่า การจัดการเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการปรับปรุงหรือทบทวนการออกแบบการปฏิบัติการ เทคนิค หรือระบบ ทั้งส่วนที่เป็นโครงสร้าง และไม่ใช่โครงสร้าง เช่น กระบวนการองค์กร การทบทวนเอกสาร โดยอาศัยการเปลี่ยนแปลงอย่างมีแบบแผน รวมถึงความสามารถของผู้บริหารระดับกลางในการดึงความร่วมมือของผู้บริหารระดับสูง และลดการต่อต้านจากบุคลากรระดับปฏิบัติการ เพื่อการสร้างสรรค์เปลี่ยนแปลง

โครงสร้างการเปลี่ยนแปลง

1. การเปลี่ยนแปลงด้าน โครงสร้าง (Structure)
2. การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี (Technology)
3. การเปลี่ยนแปลงด้านคนหรือพฤติกรรม (People)
4. การเปลี่ยนแปลงด้านงาน (Task) (สุเทพ เชาวลิต, 2548ข, หน้า 29-30)

ขั้นตอนในการเปลี่ยนแปลง

1. ระดมกำลังและความมุ่งมั่น ด้วยการร่วมกันระบุปัญหาขององค์กร และแนวทางการแก้ไข
2. สร้างวิสัยทัศน์ร่วมกันในการบริหารจัดการองค์กร เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน

3. ระบุตัวผู้นำ
4. มุ่งเน้นไปที่ผลลัพธ์ ไม่ใช่กิจกรรม

5. เริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงจากหน่วยงานย่อย แล้วกระจายตัวไปยังหน่วยงานอื่น ๆ โดยไม่ต้องผลักดันจากระดับบน

6. การกำหนดนโยบายที่เป็นทางการ ระบบและโครงสร้าง เพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ

7. การติดตาม และปรับกลยุทธ์เพื่อตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการเปลี่ยนแปลง (Beer, 2003, pp.51-71)

ความขัดแย้ง (Conflict)

มีผู้ให้ความหมายความขัดแย้งไว้ ดังนี้

ความขัดแย้งเป็นความแตกต่างด้านความคิดระหว่าง 2 ฝ่ายขึ้นไป ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน (Greenberg & Baron, 2003, p.662)

ความขัดแย้งคือกระบวนการที่บุคคลไม่เห็นพ้องในประเด็นสำคัญ จึงทำให้เกิดความแตกต่างหรือการแบ่งแยกออกเป็นสองฝ่าย (Nahavandi & Malekzaheh, 1999)

รูปแบบการบริหารจัดการความขัดแย้ง

1. ความร่วมมือกันและการแก้ปัญหา
2. การหลีกเลี่ยง
3. การสั่งการแบบเผด็จการ
4. การปรองดอง
5. การประนีประนอม (รังสรรค์ ประเสริฐศรี, 2549, หน้า 308)

กลยุทธ์การแก้ปัญหความขัดแย้ง

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2549, หน้า 309-310) ได้จำแนกกลยุทธ์การแก้ปัญหความขัดแย้งไว้ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. ความขัดแย้งแบบแพ้-แพ้ (Lose-Lose Conflict)
 - 1.1 การหลีกเลี่ยง (Avoidance)
 - 1.2 การปรองดองหรือความราบรื่น (Accommodation or Smoothing)
 - 1.3 การประนีประนอม (Compromise)
2. ความขัดแย้งแบบชนะ-แพ้ (Win-Lose Conflict)
 - 2.1 การแข่งขัน (Competition)
 - 2.2 การใช้อำนาจสั่งการแบบเผด็จการ (Authoritative Command)
3. ความขัดแย้งแบบชนะ-ชนะ (Win-Win Conflict)
 - 3.1 ความร่วมมือกันหรือการแก้ปัญหา (Collaboration or Problem Solving)

ความเครียด (Stress)

มีผู้นิยามความหมายคำว่าความเครียด ไว้ดังนี้

รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2549, หน้า 324) นิยามว่า ความเครียด หมายถึง สภาพทางอารมณ์ที่บุคคลต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่เป็นการบังคับขู่เข็ญหรือความไม่แน่นอนต่างๆ

สุพานี สดุษฎีวนิช (2549, หน้า 482) กล่าวว่า ความเครียด หมายถึง สภาวะความกดดันอันเนื่องมาจากที่คนเรามีปัญหา มีความกังวล ไม่สบายใจ ไม่พึงพอใจ หรือมีความต้องการแต่มีข้อจำกัด ข้อขัดข้อง หรืออยู่ภายใต้สภาวะแห่งความไม่แน่นอน สภาวะที่ไม่ชัดเจน

เสนาะ ดิเฮอร์ (2546, หน้า 236) กล่าวว่า ความเครียดได้แก่ สถานการณ์ของความกดดันที่คนได้รับจากความต้องการ อุปสรรค และโอกาสที่มีมากกว่าปกติ

กลยุทธ์การบริหารจัดการความเครียด

1. วิธีการในระดับบุคคล (Individual Approaches) เป็นวิธีที่บุคลากรในองค์กรสามารถนำมาใช้เพื่อลดความเครียดจากการทำงาน มีหลายวิธีดังนี้

- 1.1 การบริหารเวลา
- 1.2 การออกกำลังกาย
- 1.3 การพักผ่อน
- 1.4 การเข้ากลุ่มทางสังคม

2. วิธีการในระดับองค์กร (Organizational Approaches) วิธีการที่องค์กรสามารถนำมาใช้เพื่อบริหารความเครียดที่เกิดขึ้นในองค์กร มีหลายวิธีดังนี้

- 2.1 การกำหนดเป้าหมายที่แน่นอน
- 2.2 การออกแบบงานใหม่
- 2.3 การให้บุคลากรมีส่วนร่วม
- 2.4 การใช้วิธีการติดต่อสื่อสารอย่างไม่เป็นทางการ
- 2.5 การสร้างโปรแกรมการพัฒนาสุขภาพ (รังสรรค์ ประเสริฐศรี, 2549, หน้า 326-327)

การบริหารความเครียดนับว่าเป็นความสำคัญของทั้งองค์กรและส่วนตัว ผู้บริหารจะต้องจัดสภาพองค์กร ออกแบบงาน ปรับปรุงโครงสร้าง เปลี่ยนแปลงกำหนดการทำงาน วิธีการบริหารและอื่น ๆ ให้เหมาะสม และให้อยู่ในบรรยากาศการทำงานที่ปลอดจากความเครียด ในแง่ของผู้ปฏิบัติงานต้องรู้จักวิธีและเทคนิคการทำงานที่ลดความเครียดให้เหลือน้อย รวมทั้งรู้วิธีการพัฒนาตัวเองเพื่อสร้างพลังที่จะต่อต้านสภาพงานที่ทำให้เกิดความเครียด (เสนาะ ดิเฮอร์, 2546, หน้า 244)

การบริหารจัดการความเสี่ยง (Risk Management)

ความเสี่ยง (Risk) หมายถึง โอกาสที่องค์การจะเกิดการดำเนินงานผิดพลาดเสียหาย ไม่ประสบความสำเร็จตามแผนงานหรือเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือความเป็นไปได้อันจะเกิดความสูญเสีย ขึ้น หรืออุปสรรคที่มากกระทบต่อองค์การ (เจนเนตร มณีนาค, กรกนก วงศ์พานิช, ปัญจมน แก้วมีแสง และครุณรัตน์ พึ่งตน, 2548, หน้า 5)

ความเสี่ยง หมายถึง โอกาสที่องค์การไม่สามารถดำเนินการให้ประสบความสำเร็จตามแผนงาน หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้ (เจริญ เจษฎาวัลย์, 2546, หน้า 15)

ความเสี่ยง คือ เหตุการณ์หรือการกระทำใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นภายในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน และส่งผลกระทบหรือสร้างความเสียหายหรือความล้มเหลว หรือลดโอกาสที่จะบรรลุเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ทั้งในระดับประเทศ ระดับองค์การหรือหน่วยงานนั้นๆ (สร สุนทรายุทธ, 2550, หน้า 152)

ในการบริหารจัดการความเสี่ยง เพื่อให้้องค์การมีการบริหารจัดการความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ ประหยัด และมีประสิทธิผล มีแนวปฏิบัติที่เป็นสากล ดังนี้ (สร สุนทรายุทธ, 2550, หน้า 195)

1. ศึกษาและวางนโยบายการบริหารจัดการความเสี่ยงทุกหน่วยงาน เพื่อให้การดำเนินงานขององค์การบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย
2. พัฒนาและปรับปรุงแผนกลยุทธ์การบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน
3. วางแผนบริหารจัดการความเสี่ยงเพื่อเป็นแผนแม่บทให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
4. ติดตาม คำนึงดูแล และประเมินการบริหารจัดการความเสี่ยงของทุกกลุ่มงาน
5. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และกระตุ้นจิตสำนึกของบุคลากรทุกระดับ

หลักการบริหารจัดการความเสี่ยง

1. การวางแผนกลยุทธ์
2. การวิเคราะห์ความเสี่ยง
3. การควบคุมความเสี่ยง

การปฏิบัติการบริหารจัดการความเสี่ยง

สร สุนทรายุทธ (2550, หน้า 197-209) ได้เสนอว่าองค์การควรดำเนินการในการปฏิบัติการบริหารจัดการความเสี่ยงในขั้นปฏิบัติจริง 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ประเมินความเสี่ยงทั้งองค์การ

1. สำรวจความเสี่ยงในองค์การทั้งหมด
2. ประเมินความเสี่ยงในระดับองค์การ

3. การจัดอันดับความสำคัญของความเสี่ยง

4. การพิจารณาตัวควบคุมความเสี่ยง

5. การทำแผนปฏิบัติการ

6. การทำรายงานสรุปความเสี่ยง

ขั้นที่ 2 การออกแบบวางแผนกลยุทธ์การบริหารจัดการความเสี่ยง

1. รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ แบบสอบถาม การประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ หรือการออกภาคสนามสำรวจปัญหาต่างๆ

2. วิเคราะห์ผลตามข้อ 1 และจัดทำตัวแบบ (Model) การบริหารจัดการความเสี่ยง

3. จัดทำคู่มือการบริหารจัดการความเสี่ยงเพื่อเตรียมไปปฏิบัติการ

ขั้นที่ 3 การทดลองและนำไปใช้จริง

ขั้นนี้เป็นการใช้ก่อนการใช้จริง ควรทดลองจนให้แน่ใจว่าใช้ได้แล้วจึง ดำเนินงานพัฒนา แผนงานในระดับที่จะนำไปใช้กับทั่วทั้งองค์กรและเพื่อให้การบริหารจัดการความเสี่ยงเป็นที่ ตระหนักต่อบุคลากรในองค์กร จึงต้องทำการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจกัน

คุณธรรม (Morality) และจริยธรรม (Ethics)

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2548, หน้า 6): Cunningham & Cordeiro (2003, p.124 citing Kocham, Spencer & Matthews, 2000) กล่าวว่า มนุษย์ต้องได้รับการพัฒนาด้านคุณธรรม อย่างต่อเนื่อง เพราะคุณธรรมเป็นวิถีแห่งความดีงามในการดำเนินชีวิต เป็นเครื่องส่งเสริมความสุข ความเจริญ

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์ (2546, หน้า 273): วิเศษฐ์ ทิพย์กองลาด (2546-2547, หน้า 79) อธิบายว่า จริยธรรมหมายถึงหลักความประพฤติที่แสดงออกในลักษณะที่ดีงาม ถูกต้องสอดคล้อง กับค่านิยมและกฎเกณฑ์ทางสังคม เป็นหลักความประพฤติที่ควรแก่การยึดถือ เป็นระบบความเชื่อ เกี่ยวกับสิ่งที่ถูกต้องดีงามในสังคม

พระธรรมปิฎก (2545, หน้า 29) เห็นว่า จริยธรรมทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า จริยธรรม มีประโยชน์ต่อคนกลุ่มใหญ่ ผู้ที่มีจริยธรรมจะสามารถแสดงบทบาทหน้าที่ได้บรรลุตามเป้าหมาย จริยธรรมเป็นรากฐานของความเจริญของสังคม

ขณะที่ จามจุรี จามเมือง (2548, หน้า 63-64) กล่าวว่า ผู้บริหารควรแสดงภาวะผู้นำที่มี ประสิทธิภาพด้านคุณธรรม ดังนี้

1. ปฏิบัติตามคุณธรรม

1.1 มีคุณธรรมด้านการครองตน ประพฤติตนอยู่ในความดีงาม มีความซื่อสัตย์ สุจริต ขยันหมั่นเพียร

1.2 มีคุณธรรมด้านการครองคน ทำให้ผู้อื่นศรัทธาเคารพนับถือ มีหลักธรรมยึดเหนี่ยวจิตใจคน เช่น การใช้เหตุผล การใช้หลักการปกครอง มีมนุษยสัมพันธ์ เสียสละ เมตตา กรุณา

1.3 มีคุณธรรมด้านการครองงาน บริหารงานจนเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ด้วยความคิดที่สร้างสรรค์ ใช้หลักประชาธิปไตย มีความใฝ่รู้

2. ปฏิบัติอย่างยุติธรรม

2.1 ให้ความยุติธรรมเมื่อเกิดความขัดแย้ง โดยยึดกฎระเบียบเป็นเกณฑ์ในการตัดสินปัญหา

2.2 ปฏิบัติต่อบุคคลต่างๆ ด้วยความเสมอภาค ไม่ลำเอียง

2.3 พิจารณาความดีความชอบของบุคลากรในหน่วยงานด้วยความยุติธรรม โดยพิจารณาจากผลงานเป็นหลัก

3. ปฏิบัติตามจริยธรรม

3.1 ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้ร่วมงานและผู้ได้บังคับบัญชาตามกฎหมายของสังคม

3.2 ยึดหลักธรรมาภิบาลเป็นที่ยึด อันประกอบด้วย การใช้หลักนิติธรรม คุณธรรม ความโปร่งใส ความมีส่วนร่วม ความรับผิดชอบ และความคุ้มค่า

หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

หลักธรรมาภิบาล มีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ประการดังนี้ (สุเทพ เชาวลิศ, 2548ก, หน้า 36)

1. หลักนิติธรรม (The Rule of Law)
2. หลักคุณธรรม (The Rule of Integrity)
3. หลักความโปร่งใส (The Rule of Transparency)
4. หลักความมีส่วนร่วม (The Rule of Participation)
5. หลักความรับผิดชอบ (The Rule of Accountability)
6. หลักความคุ้มค่า (The Rule of Value for Money)

เว็บไซต์

เว็บไซต์ (website, web site, หรือ Web Site) หมายถึง หน้าเว็บเพจหลายหน้า ซึ่งเชื่อมโยงกันผ่านทางไฮเปอร์ลิงก์ ส่วนใหญ่จัดทำขึ้นเพื่อนำเสนอข้อมูลผ่านคอมพิวเตอร์ โดยถูกจัดเก็บไว้ในเว็บไซต์ไวด์เว็บ หน้าแรกของเว็บไซต์ที่เก็บไว้ที่ชื่อหลักจะเรียกว่า โฮมเพจ เว็บไซต์โดยทั่วไปจะให้บริการต่อผู้ใช้ฟรี แต่ในขณะเดียวกันบางเว็บไซต์จำเป็นต้องมีการสมัครสมาชิกและเสียค่าบริการเพื่อที่จะดูข้อมูลในเว็บไซต์นั้น ซึ่งได้แก่ข้อมูลทางวิชาการ ข้อมูลตลาดหลักทรัพย์ หรือข้อมูลสื่อต่างๆ ผู้ทำเว็บไซต์มีหลากหลายระดับ ตั้งแต่สร้างเว็บไซต์ส่วนตัว จนถึงระดับเว็บไซต์สำหรับธุรกิจหรือ

องค์กรต่างๆ การเรียกดูเว็บไซต์โดยทั่วไปนิยมเรียกดูผ่านซอฟต์แวร์ในลักษณะของเว็บเบราว์เซอร์
(<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=chanthira&mont>)

ประโยชน์ของเว็บไซต์

1. เป็นการเพิ่มช่องทางในการขายสินค้าและบริการของบริษัทอีกช่องทางหนึ่ง
2. ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายที่สูง สำหรับการที่จะมีเว็บไซต์เพื่อติดต่อกับโลกภายนอก
3. มีหน้าร้าน (Homepage) ร้านค้าของตนเอง เป็นการเปิดตัวสู่ตลาดโลก
4. เสริมภาพลักษณ์ขององค์กรให้มีความทันสมัย น่าเชื่อถือมากขึ้น
5. มีอีเมลในการติดต่อลูกค้า เพื่อความเป็นสากล เช่น biz@sanphun.co.th
6. สามารถซื้อ-ขายสินค้าหรือการบริการขององค์กรผ่านเว็บไซต์ได้ตลอด 24 ชั่วโมง
7. โฆษณาบริษัทหรือองค์กรให้เป็นที่รู้จักทั้งในและต่างประเทศ
8. เป็นอีกช่องทางในการส่งเสริมการขายสินค้าหรือบริการต่าง ๆ ขององค์กร

(<http://www.catdns5.com/home/index.asp?autherid=26&contentID=10000024&title>)

ความหมายของอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายขนาดใหญ่ที่เชื่อมต่อระบบต่างๆ จากทั่วมุมโลกเข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นสถาบันการศึกษา องค์กร หน่วยงานทั้งงานราชการและเอกชน ซึ่งมีข้อมูลมากมายที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ (<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=chanthira&mont>)

Internet ย่อมาจาก Inter Connection Network เป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์หลาย ๆ เครือข่าย ที่มีการเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โดยที่คอมพิวเตอร์ทุกเครื่องจะสามารถเชื่อมต่อถึงกันได้ทั่วโลก ระบบแตกต่างกันก็เชื่อมต่อถึงกันได้ (สุนทร นิศากร และบุญเลิศ อรุณพิบูลย์ (2538, หน้า 34-36 อ้างถึงใน วงศ์ประชา จันทรสมวงศ์ และดวงพร เกียงคำ, 2547)

ภูริชญา บุญสมนึก (2549, หน้า 1) กล่าวว่าปัจจุบันอินเทอร์เน็ตเป็นที่นิยมแพร่หลายทั่วโลก โดยเฉพาะการส่งอีเมล (e-mail) หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ นอกจากนี้การท่องไปยังโลกอินเทอร์เน็ตผ่านโปรแกรมเว็บเบราว์เซอร์ก็เป็นที่นิยมเช่นเดียวกัน ตัวอักษรหรือรูปภาพ ที่เรียกว่า เว็บเพจหรือเว็บไซต์ (Web Site) ซึ่งผู้สร้างมักต้องการให้ผู้เข้ามาเยี่ยมชมบ่อย ๆ ทั้งนี้อาจทำเพื่อการค้า หรือไว้ใช้ในหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสืบค้นข้อมูล การติดต่อสื่อสาร การเผยแพร่ข่าวสาร และการประชาสัมพันธ์ รวมทั้งการรับส่งข้อมูลข่าวสารในหน่วยงานของตนเอง เพื่อเป็นการลดขั้นตอน เพื่อความสะดวกรวดเร็ว หรือในแง่ธุรกิจเว็บไซต์ก็สามารถสร้างงาน สร้างรายได้อย่างกว้างขวาง

ประโยชน์ของอินเทอร์เน็ต

1. สามารถติดต่อกับคนได้ทั่วโลก

2. สามารถใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็น
3. สามารถใช้ในการสืบค้นและโอนย้าย software ต่าง ๆ มาได้ฟรี
4. สามารถค้นคว้าวิจัย โดยไม่ต้องไปยังห้องสมุดนั้น
5. สามารถอ่านข่าวสารของกลุ่มสนทนาต่าง ๆ
6. สามารถท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้ทั่วโลก (สุทธิญา บุญสมนึก (2549, หน้า 11)

การควบคุม (Controlling)

นักวิชาการ ได้ให้ความหมายของการควบคุมไว้หลายทัศนะ อาทิเช่น

เสนาะ ดิเฮอร์ (2546, หน้า 318) ให้ความหมายไว้ว่า การควบคุม ได้แก่ กระบวนการตรวจสอบการปฏิบัติงานและการแก้ไขเพื่อให้งานเป็นไปตามที่ต้องการ

Schermerhorn, Hunt & Osborn (2000, pp.G-3) กล่าวว่า การควบคุมเป็นการติดตามผลการปฏิบัติงานและการแก้ไขสิ่งที่จำเป็น

Certo (2000, p.551) อธิบายว่า การควบคุมเป็นการใช้ความพยายามอย่างมีระบบ เพื่อเปรียบเทียบการปฏิบัติงานกับมาตรฐานแผนหรือวัตถุประสงค์ที่มีการพิจารณาไว้ โดยพิจารณาว่าการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์หรือมาตรฐาน หรือความต้องการที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อที่จะได้แก้ไขปรับปรุงกันต่อไป

Lussier & Kimball (2004, p.10) กล่าวว่า การควบคุมเป็นกระบวนการกำหนดและวิธีการปฏิบัติงานที่ทำให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์

Kaser & Brooks (2005, p.122) กล่าวว่า การควบคุมหมายถึง กระบวนการในการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานจริงกับมาตรฐานหรือวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ และแก้ไขปรับปรุงในส่วนที่จำเป็น

จากความหมายของนักวิชาการข้างต้นสามารถสรุปความหมายของการควบคุมได้ว่าการควบคุมเป็นกระบวนการของการวัดผลการทำงานและแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นเป็นไปตามมาตรฐานหรือเป้าหมายที่กำหนด โดยกระบวนการควบคุมประกอบด้วย การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานในการปฏิบัติงาน การวัดผลการปฏิบัติงานตามเกณฑ์ที่กำหนด การเปรียบเทียบผลงานจริงกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ การแก้ไขความบกพร่องและรายงานผลการปฏิบัติงาน

กระบวนการควบคุม (Control Process)

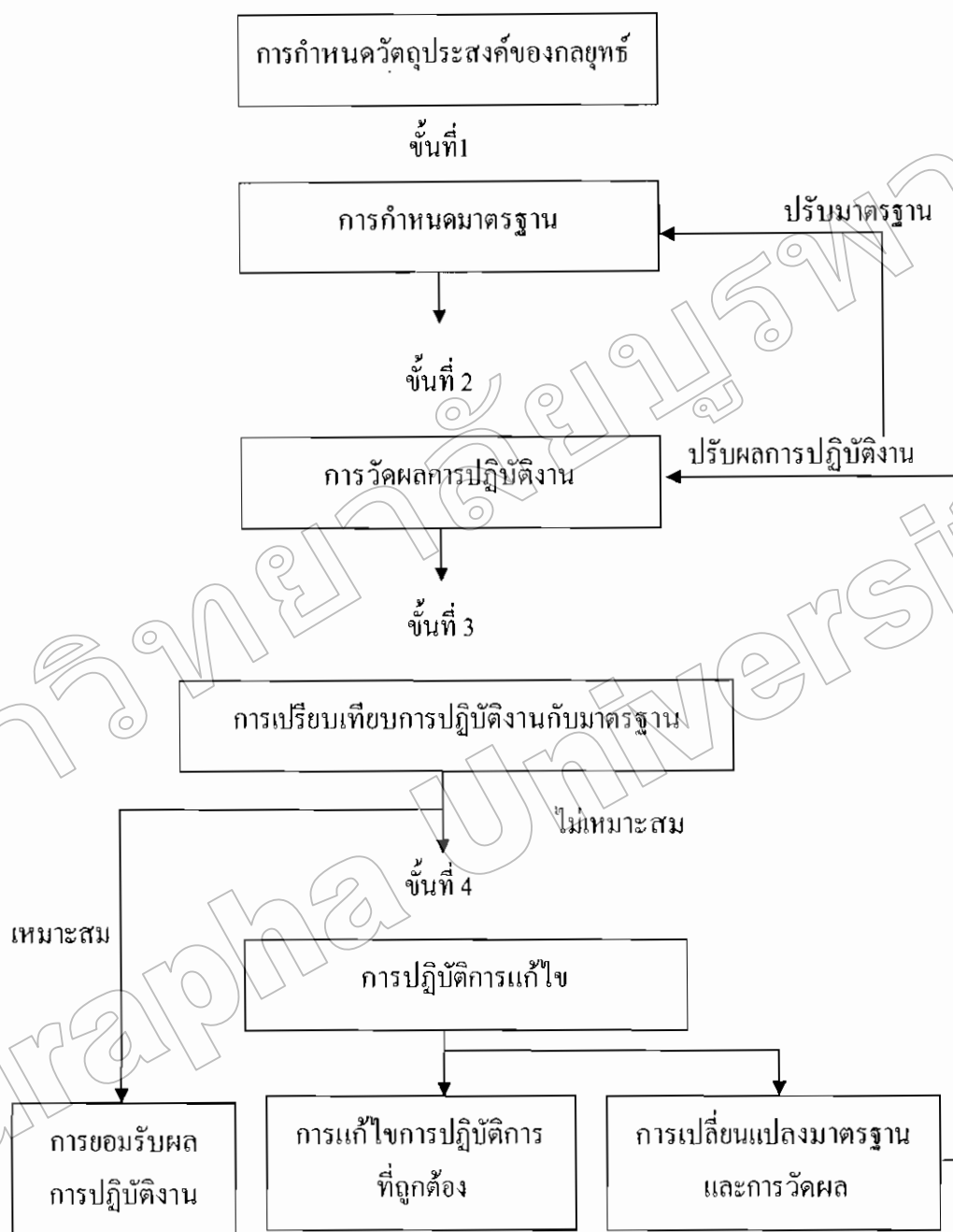
เป็นขั้นตอนของการกำหนดขอบเขตและสิ่งที่ต้องการควบคุม การกำหนดมาตรฐาน/เป้าหมาย การวัดผลการปฏิบัติงาน การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานจริงกับมาตรฐาน/เป้าหมาย ตลอดจนมีการแก้ไขในสิ่งที่จำเป็น

พิสนุ พองศรี (2549, หน้า 8) กล่าวว่า กระบวนการควบคุมที่มีประสิทธิภาพประการหนึ่ง คือ การประเมินผลงาน เพื่อนำผลการประเมินมาใช้ในการพัฒนาให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องรวมทั้งเป็นกลไกเสนอสารสนเทศและตัดสินใจค่า

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2547, หน้า 4) กล่าวว่า การประเมินผลโครงการเป็นวิธีหนึ่งในการเพิ่มความมีเหตุมีผลในการบริหารจัดการด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของโครงการ วันชัย มีชาติ (2550, หน้า 293-299) เสนาะ ดิยาว (2546, หน้า 319-320) Schermerhorn (1999, pp.G-2) เห็นพ้องว่ากระบวนการควบคุมมีขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

1. การกำหนดมาตรฐาน
2. การวัดผลการปฏิบัติงาน
3. การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน
4. การปฏิบัติการแก้ไข

ประสิทธิ์ หนูกิ้ง (2535) กล่าวว่า ผู้บริหารต้องจัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ของตนเองและผู้ร่วมงานอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบความก้าวหน้าของงานกับประสิทธิภาพว่าเกิดความประหยัดงบประมาณหรือต้นทุน ประหยัดทรัพยากร ประหยัดเวลารวดเร็ว ทันเวลา มีคุณภาพ จนกระทั่งได้ผลิตที่ดีเพียงใด รวมไปถึงความมีประสิทธิภาพว่าการดำเนินงานของสมาคมบรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายหรือไม่ มีการติดตามผลอย่างเป็นระบบ มีความน่าเชื่อถือ

ภาพที่ 10 แสดงกระบวนการควบคุม (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2545, หน้า 375)

การกำหนดมาตรฐาน (Establish Standards)

การกำหนดมาตรฐานเป็นเกณฑ์สำหรับการปฏิบัติงาน การเลือกประเด็นในโปรแกรมการวางแผน ซึ่งผู้บริหารใช้ในการวัดการปฏิบัติงาน เพื่อผู้บริหารจะได้ทราบเกี่ยวกับสิ่งซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ โดยไม่จำเป็นต้องติดตามการบริหารตลอดเวลา แผนมาตรฐานเป็นเกณฑ์เฉพาะอย่าง ซึ่งใช้มาตรฐานในการวัดที่เหมาะสม เพื่อติดตามกระบวนการที่ต่อเนื่อง เมื่อผู้บริหารกำหนดและ

ติดตามการวัดผลที่สำคัญสำหรับกระบวนการในองค์กรแล้ว จะคาดหวังการปฏิบัติงานในการติดต่อสื่อสารสำหรับพนักงาน การกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อใช้ในการวัดผลการปฏิบัติงานและการจูงใจพนักงานด้วย

การวัดผลการปฏิบัติงาน (Measure Performance)

เมื่อมีการกำหนดมาตรฐานขึ้น ผู้บริหารต้องกำหนดกระบวนการวัดผลการปฏิบัติงาน ผู้บริหารส่วนใหญ่จะรายงานผลการปฏิบัติงานโดยถือเกณฑ์ตัวเลขเชิงปริมาณ ซึ่งง่ายที่จะวัดและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การวัดผลไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตลอดเวลา นอกจากนี้การวัดผลการปฏิบัติงานเมื่อเทียบกับมาตรฐานจะสามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการป้องกันไม่ให้สิ่งที่แตกต่างจากมาตรฐานเกิดขึ้น ตลอดจนเป็นการหลีกเลี่ยงการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผู้บริหารสามารถคาดคะเนถึงสิ่งที่แตกต่างจากมาตรฐานได้

การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน (Compare Performance to Standards)

ผู้บริหารจะต้องใช้วิจารณ์งานเพื่อเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน ถ้าผลการปฏิบัติงานต่ำกว่ามาตรฐานจะต้องหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร มาตรฐานสามารถแสดงถึงตำแหน่งที่แตกต่างกันในโครงสร้างองค์กร ถ้าสามารถจัดการปฏิบัติงานได้จะง่ายต่อการแก้ไขข้อแตกต่าง ซึ่งผู้บริหารจะทราบได้จากการมอบหมายงานให้บุคคลหรือกลุ่มปฏิบัติ

การปฏิบัติการแก้ไข (Take Action)

หลังจากผู้บริหารได้เปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานแล้ว เมื่อมีข้อแตกต่างจากมาตรฐานในขั้นนี้ อาจต้องมีการแก้ไข การปฏิบัติ การวิเคราะห์การปฏิบัติงาน การเปลี่ยนแปลงมาตรฐานและการวัด

การแก้ไขสิ่งที่แตกต่างจากมาตรฐานเป็นส่วนหนึ่งของระบบรวมของการจัดการ และมีความสัมพันธ์กับหน้าที่ทางบริหารจัดการอื่น ผู้บริหารสามารถแก้ไขสิ่งที่แตกต่างนี้โดยการปรับแผนหรือปรับเป้าหมาย การมอบหมายงานใหม่ การกำหนดหน้าที่ให้ชัดเจน หรือเพิ่มการจัดบุคลากรเข้าทำงาน การคัดเลือก และการฝึกอบรมผู้ได้บังคับบัญชา ซึ่งมีการจัดบุคลากรเข้าทำงานอีกครั้ง หรืออาจจะแก้ไขโดยการนำที่ดีขึ้น การอธิบายถึงงาน ตลอดจนเทคนิคความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในการควบคุมการปฏิบัติงานสามารถใช้หลักการควบคุมแบบกัลยาณมิตรที่มุ่งเน้นการช่วยเหลือ การให้คำปรึกษา การเป็นตัวอย่างที่ดี (มนสภรณ์ วิฑูรเมธา, 2543) ซึ่งหลักกัลยาณมิตรในการควบคุมภายในนั้นเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้หน่วยงานได้ดูแลและพัฒนาตัวเองว่ายังมีข้อบกพร่องหรือความเสี่ยงในเรื่องใดบ้าง โดยเน้นที่การปรับปรุงและพัฒนา (กฤตยาวิดี เกตุวงศา, 2551)

สุมน อมรวิวัฒน์ (2547) เสนอรูปแบบกัลยาณมิตรว่าประกอบด้วย

1. การให้ใจ ผู้บริหารและบุคลากรในองค์กรต้องสร้างจิตอาสาที่จะปฏิบัติ
2. การร่วมใจ ในการทำงานในองค์กร ต้องมีการทำงานเป็นทีม
3. ความตั้งใจ ผู้บริหารและบุคลากรในองค์กรทุกคนต้องมีความวิริยะ อุตสาหะ บากบั่น พยายาม เพราะเมื่อเกิดปัญหาจากการทำงานต้องตั้งใจที่จะแก้ปัญหาร่วมกัน ให้กำลังใจกัน สร้างสิ่งที่ดี ส่งเสริมเพิ่มเติมสิ่งที่ขาด หักวิจารย์ วิเคราะห์ สรุปข้อแก้ไขปัญหา
4. การเปิดใจ ใช้การประเมินเชิงบวก คือการตรวจสอบตนเอง การทบทวนตนเอง และการประเมินตนเอง

นอกจากนี้ กรมพลศึกษา (2546, หน้า 28) ณรงค์วิทย์ แสนทอง (2550, หน้า 35-37) และ Lussier & Kimball (2004, p.311) สรุปว่า ควรมีการจัดประชุม ปรึกษาหารือกันบ่อย ๆ เพื่อเป็นการประสานงานเกี่ยวกับการทำกิจกรรมของกลุ่ม การมอบหมายงาน การหาวิธีแก้ปัญหา ทบทวนเปลี่ยนแปลง แก้ไขนโยบายในการบริหารงาน กำหนด/ทบทวนแผนงาน ติดตามความคืบหน้าชี้แจงข้อมูลข่าวสาร รวมถึงการพัฒนางาน

สมาคมกีฬาจังหวัด

ความเป็นมาของสมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัด เป็นองค์กรภาคเอกชนที่มีสถานภาพเป็นนิติบุคคลที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งได้ตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 โดยให้เป็นองค์กรฝ่ายปฏิบัติด้านการส่งเสริมกีฬาภายในจังหวัดและมีคณะกรรมการกีฬาจังหวัดเป็นฝ่ายกำหนดนโยบายในการส่งเสริมสมาคมกีฬาจังหวัดให้มีหน้าที่รองรับการพัฒนากีฬาจังหวัดได้ ซึ่งกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545-2549) และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) (กก., 2550)

สมาคมกีฬาจังหวัดมีหน้าที่เป็นหน่วยงานปฏิบัติรับผิดชอบส่งเสริมการกีฬาในจังหวัด และจะมีบุคลากรที่เป็นอาสาสมัคร (Volunteers) เข้ามาทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการบริหารสมาคม จำนวนไม่น้อยกว่าเก้าคน แต่ไม่เกินสิบเก้าคน ตามที่กฎหมายกำหนด และกรรมการมีวาระคราวละ 2 ปี โดยมีเป้าหมายให้สมาคมกีฬาจังหวัดได้ทำหน้าที่พัฒนาการกีฬาของจังหวัดให้เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะส่งผลให้ประชาชนในจังหวัดมีความสนใจในการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเพิ่มขึ้น อันจะมีผลทำให้ประชาชนมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง และมีมาตรฐานการกีฬาของจังหวัดสูงขึ้น สมาคมกีฬาจังหวัดได้จัดตั้งขึ้นครบทั้ง 76 จังหวัด ในปี พ.ศ. 2540 และมีผลการ

ดำเนินงานดังปรากฏจากผลการประเมินแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544) พบว่าในระยะครึ่งแผนผลการดำเนินงานในด้านการส่งเสริมและพัฒนาให้มีสมาคมและชมรมกีฬาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งมีชมรมและสโมสรกีฬาในระดับอำเภอมากขึ้น ยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายตามแผนพัฒนาการบริหารการกีฬาและผลการประเมินระยะปลายแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544) พบว่า สมาคมกีฬาจังหวัดจัดทำแผนพัฒนากีฬาจังหวัด ส่งเสริมให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ รวมทั้งกีฬาเพื่อสุขภาพพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา รวมทั้งดำเนินการจัดการแข่งขันระดับจังหวัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันระดับภาค และระดับชาติ ตลอดจนจัดตั้งชมรม/ ฝายกีฬาในสมาคมกีฬาจังหวัด

การจัดตั้งสมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัดจะจัดตั้งได้ต้องได้รับความเห็นชอบตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย มาตรา 53 โดยมีกระบวนการขั้นตอนโดยสรุปเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การจดทะเบียนสมาคม

ให้ผู้จะเป็นสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่า 3 คน ยื่นคำขอตามแบบ ส.ค.1 ณ สำนักงานเขต สำหรับในกรุงเทพมหานคร หรือที่ว่าการอำเภอ/ กิ่งอำเภอ สำหรับในจังหวัดอื่นที่สำนักงานใหญ่ของสมาคมจะตั้งขึ้นพร้อมเอกสารหลักฐานดังต่อไปนี้ จำนวน 3 ชุด

1. ข้อมบังคับของสมาคม
2. รายชื่อ ที่อยู่ และอาชีพของผู้เป็นสมาชิกไม่น้อยกว่าสิบคน
3. รายชื่อที่อยู่และอาชีพของผู้จะเป็นกรรมการของสมาคม
4. รายงานการประชุมก่อตั้งสมาคม
5. หนังสืออนุญาตให้ใช้สถานที่ของสมาคม
6. สำเนาหรือภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรอื่นที่ทางราชการออกให้ และภาพถ่ายสำเนาทะเบียนบ้านของผู้จะเป็นสมาชิกและผู้จะเป็นกรรมการของสมาคม
7. สำเนาหรือภาพถ่ายใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมหรือองค์การตามกฎหมายว่าด้วยวัฒนธรรมแห่งชาติในกรณีสมาคมมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับงานของสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ
8. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี)

เมื่อสำนักงานเขตหรืออำเภอ/ กิ่งอำเภอ ได้รับคำขอแล้ว จะดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบคำขอและข้อบังคับว่าถูกต้องหรือไม่
2. ตรวจสอบวัตถุประสงค์ของสมาคมต้องไม่ขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่เป็นภัยอันตรายต่อความสงบสุขของประชาชนหรือความมั่นคงของรัฐ
3. ตรวจสอบรายการในคำขอหรือข้อบังคับ ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของสมาคม

4. ตรวจสอบผู้จะเป็นกรรมการของสมาคม ต้องมีฐานะและความประพฤติเหมาะสมในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสมาคม

เมื่อสำนักงานเขตหรืออำเภอ/กิ่งอำเภอ ได้พิจารณาเอกสารและคำขอแล้วเห็นว่าครบถ้วน และถูกต้องก็ให้เสนอเรื่องราวพร้อมความเห็นต่อนายทะเบียน โดยส่งเรื่องไปกรุงเทพมหานคร (สำหรับในกรุงเทพมหานคร) หรือจังหวัด (สำหรับในจังหวัดอื่น) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเสนอต่อนายทะเบียนเพื่อพิจารณาจดทะเบียน โดย

- อธิบดีกรมการปกครอง เป็นนายทะเบียนสมาคมในกรุงเทพมหานคร
- ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นนายทะเบียนสมาคมในจังหวัดอื่น

เมื่อนายทะเบียนพิจารณารับจดทะเบียนก็จะออกใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนสมาคม (ส.ค.4) และส่งประกาศการรับจดทะเบียนสมาคมไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วส่งเรื่องคืนไปยังสำนักงานเขต หรืออำเภอ/กิ่งอำเภอ และแจ้งให้ผู้ขอจดทะเบียนทราบเพื่อรับใบสำคัญ ฯ และชำระค่าธรรมเนียมตามกฎหมายกระทรวง ฯ จำนวนเงิน 2,000 บาท

ส่วนที่ 2 การขออนุญาตจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล

เมื่อผู้ขอจัดตั้งสมาคมกีฬาจังหวัด ได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งสมาคมเรียบร้อยแล้ว ต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล โดยยื่นคำร้องต่อผู้ว่าราชการจังหวัด มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้ขอจัดตั้งสมาคมกีฬา ยื่นคำร้อง ตามแบบ สค.1 ต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ณ สำนักงานปกครองจังหวัด พร้อมเอกสารที่กำหนด
2. จังหวัดดำเนินการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคม ตามแบบ สค.2 แจ้งให้ผู้ขอจัดตั้งสมาคมไปรับใบทะเบียน (แบบ สค.2)

ส่วนที่ 3 การขออนุญาต ตามมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย เกี่ยวกับการควบคุมการกีฬา จึงกำหนดให้สมาคมที่มีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาต้องได้รับอนุญาตจาก กกท. ตามมาตรา 53 โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้ขอจัดตั้งสมาคมกีฬายื่นคำขออนุญาตจัดตั้งต่อ กกท. ตามแบบ กกท.1 พร้อมด้วยหลักฐานและเอกสารตามกำหนด
2. เมื่อ กกท. พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นสมาคมที่มีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬา หรือการส่งเสริมกีฬาโดยตรง และมีเอกสารหลักฐานครบถ้วน ก็จะออกใบอนุญาต (กกท.3) จึงถือว่าการก่อตั้งสมาคมกีฬาจังหวัดซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาเสร็จเรียบร้อยแล้วถูกต้องตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของสมาคมกีฬา จังหวัด

ในการดำเนินกิจกรรมสมาคมกีฬาจังหวัด มีพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย
ที่สำคัญเกี่ยวข้องดังนี้

1. การส่งเสริมการกีฬา

การส่งเสริมกีฬาได้กำหนดไว้ใน พ.ร.บ. การกีฬาฯ หมวดที่ 7 มาตรา 48 มาตรา 49
มาตรา 50 มาตรา 51 และมาตรา 52 โดยมีรายละเอียดโดยสรุปดังนี้

มาตรา 48 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการกีฬา คณะกรรมการมีอำนาจให้ทุนหรือ
ทรัพย์สินช่วยเหลือแก่คณะกรรมการกีฬาจังหวัดสมาคมกีฬา หรือนิติบุคคลอื่นเพื่อใช้ในการส่งเสริม
กิจการการกีฬาของคณะกรรมการกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬา หรือนิติบุคคลนั้นได้ ในการนี้
คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขในการให้ไว้ด้วยก็ได้

กรณีเห็นเป็นการสมควร คณะกรรมการอาจจัดให้มีกองทุนสงเคราะห์ หรือการสงเคราะห์
อื่นเพื่อสวัสดิการของนักกีฬา บุคคลในวงการกีฬาได้ หลักเกณฑ์การพิจารณา ตัดกำหนดประเภท
ของผู้ซึ่งได้รับการสงเคราะห์ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 49 สมาคมกีฬาใดประสงค์จะรับทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือตามมาตรา 48 ให้ยื่น
คำขอต่อ กกท. ตามหลักเกณฑ์วิธีการและแบบที่คณะกรรมการกำหนด พร้อมด้วยโครงการการกีฬา
ที่ขอรับการช่วยเหลือ

มาตรา 50 ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรให้ทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือแก่
สมาคมกีฬาใดแล้ว คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขให้สมาคมกีฬานั้นต้องปฏิบัติตามก็ได้

มาตรา 51 นอกจากการให้ทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือแก่สมาคมกีฬาแล้ว คณะกรรมการ
อาจให้สมาคมกีฬาได้รับสิทธิหรือประโยชน์เกี่ยวกับการส่งเสริมการกีฬาอย่างใดด้วยก็ได้

มาตรา 52 ในกรณีที่สมาคมกีฬาที่ได้รับทุนทรัพย์สินช่วยเหลือ หรือได้รับสิทธิหรือ
ประโยชน์ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา 50 ให้คณะกรรมการ
มีอำนาจสั่งเพิกถอนการช่วยเหลือ รวมทั้งสิทธิหรือประโยชน์ที่ได้ให้แก่สมาคมกีฬานั้นทั้งหมด
หรือบางส่วนก็ได้

ถ้าคณะกรรมการพิจารณาแล้วว่า การที่สมาคมกีฬาฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามนั้น มิได้เป็น
การกระทำโดยจงใจ คณะกรรมการจะเตือนเป็นหนังสือให้สมาคมกีฬานั้นแก้ไขหรือปฏิบัติให้
ถูกต้องเสียภายในเวลาที่กำหนดให้ก็ได้ และเมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว สมาคมกีฬานั้นมิได้แก้ไข
หรือปฏิบัติให้ถูกต้องก็ให้คณะกรรมการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

สาระที่กำหนดในพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 ว่าด้วยการส่งเสริมการกีฬาในมาตรา 48,49,50,51 และมาตรา 52 เป็นการระบุนำให้การส่งเสริมกีฬาขององค์กรกีฬา ซึ่งรวมถึงสมาคมกีฬาจังหวัดให้มีส่วนได้รับการสนับสนุนจาก กกท. โดยสมาคมกีฬาจังหวัดต้องยื่นคำขอตามหลักเกณฑ์ ทั้งนี้ กกท. สามารถกำหนดเงื่อนไขหลักเกณฑ์การสนับสนุนแก่สมาคมกีฬาจังหวัด รวมทั้งมีอำนาจสั่งเพิกถอนการช่วยเหลือ รวมทั้งสิทธิหรือประโยชน์ที่ให้แก่สมาคมกีฬาทั้งหมดหรือบางส่วนได้

2. การควบคุมการกีฬา

พรบ. กกท. ได้ระบุข้อความเกี่ยวกับการควบคุมกีฬาที่เกี่ยวข้องกับสมาคมกีฬาไว้ใน มาตรา 53 มาตรา 54 มาตรา 55 มาตรา 56 มาตรา 57 มาตรา 58 และมาตรา 59 โดยสาระสำคัญดังนี้

มาตรา 53 สมาคมใดซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาหรือการส่งเสริมการกีฬาโดยตรง ต้องได้รับอนุญาตจาก กกท. จึงจะดำเนินการจัดตั้งตามกฎหมายได้ ดังนั้นสมาคมที่มีการดำเนินการเกี่ยวกับการกีฬาจึงจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจาก กกท. ตามมาตรา 53

มาตรา 54 สมาคมที่ได้รับอนุญาตจาก กกท. ตามมาตรา 53 ต้องอยู่ในความควบคุมของ กกท. และต้องปฏิบัติตามข้อบังคับที่ กกท. กำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

มาตรา 55 ให้ กกท. มีอำนาจเพิกถอนการอนุญาตที่ให้ไว้แก่สมาคม ตามมาตรา 53 ในกรณีดังต่อไปนี้

1. เมื่อสมาคมนั้นปฏิบัติการอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 59
2. เมื่อสมาคมนั้น ไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับที่ กกท. กำหนดตามมาตรา 54 หรือการกระทำของสมาคมผิดต่อกฎหมาย
3. เมื่อสมาคมนั้นให้หรือยอมให้บุคคลอื่นที่ซึ่งมิใช่กรรมการดำเนินการในหน้าที่ของกรรมการ หรือให้หรือยอมให้บุคคลซึ่งขาดคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการตามมาตรา 56 มาตรา 57 มาตรา 58 เป็นกรรมการ

สมาคมที่ถูกเพิกถอนการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องเลิกและหยุดดำเนินการทันที

มาตรา 56 ผู้ใดจะดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 53 เกินกว่าสองแห่งมิได้ สำหรับตำแหน่งนายกสมาคมหรือเลขาธิการสมาคม หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่านายกสมาคมหรือเลขาธิการสมาคม ให้ดำรงตำแหน่งได้ไม่เกินหนึ่งแห่ง

มาตรา 57 กรรมการของสมาคมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 53 ให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

การดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมเกินสองวาระติดต่อกัน จะกระทำได้อีกต่อเมื่อกรรมการผู้นั้นได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมต่อไปด้วยคะแนนเสียงไม่น้อย

กว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของสมาคม แต่ทั้งนี้กรรมการผู้นั้นจะดำรงตำแหน่ง กรรมการของสมาคมติดต่อกันเกินสี่วาระมิได้

ความในวรรคสองมิให้ใช้บังคับสำหรับกรณีที่กรรมการของสมาคมดำรงตำแหน่งใน สมาคมหรือองค์กรกีฬาระหว่างประเทศที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทั้งนี้ครบเท่าที่ยังดำรง ตำแหน่งในสมาคมหรือองค์กรกีฬาระหว่างประเทศดังกล่าว

ความในมาตรา 57 มีการแก้ไขครั้งที่ 1 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2535 ตาม พ.ร.บ. การกีฬาแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2534 (กทพ., 2537)

มาตรา 58 กรรมการของสมาคมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 53 ไม่ว่าข้อบังคับจะกำหนด คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามประการอื่นไว้อีกหรือไม่ก็ตาม ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ ต้องห้ามดังต่อไปนี้

1. มีคุณวุฒิหรือประสบการณ์เหมาะสมกับการดำเนินกิจการเกี่ยวกับกีฬาหรือการ ส่งเสริมกีฬาภายในขอบวัตถุประสงค์ของสมาคมนั้น
2. ไม่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
3. ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
4. ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับที่ได้ กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา 59 ห้ามมิให้คณะบุคคลหรือบุคคลใดใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือมีอักษร หรือเครื่องหมายใด แสดงว่าเป็นสมาคม สโมสร หรือคณะบุคคล ซึ่งมีกิจกรรมเกี่ยวกับกีฬาในนาม ของชาติหรือประเทศไทย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก กทพ.

ห้ามมิให้คณะบุคคลหรือบุคคลใดเข้าร่วมการแข่งขันหรือส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน กีฬา หรือจัดหรือเข้าร่วมในการจัดให้มีการแข่งขันกีฬา โดยแสดงว่าเป็นการแข่งขันกีฬาหรือจัดการ แข่งขันกีฬาในนามของชาติหรือประเทศไทย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก กทพ.

3. การลงโทษ

ในหมวด 9 แห่งพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย ได้กำหนด บทลงโทษ ที่เกี่ยวกับสมาคมกีฬาจังหวัดไว้ในมาตรา 61 และ 63 มีสาระสำคัญดังนี้

มาตรา 61 ผู้ใดโฆษณา ชี้นำ หรือจัดการให้คณะบุคคลหรือบุคคลใดเข้าเป็นสมาชิก หรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการส่งเสริมหรือสนับสนุนการดำรงอยู่ของสมาคมใดซึ่งยังมิได้รับ อนุญาตที่ให้อย่างตามมาตรา 53 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 63 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าคนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น

ข้อบังคับ กกท. ที่เกี่ยวข้องกับสมาคมกีฬาจังหวัด

ในการส่งเสริมการกีฬาและการควบคุมสมาคมกีฬา ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 ได้มีการออกข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัดดังนี้

การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 4 ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ โดยในข้อบังคับดังกล่าว สมาคมกีฬาจังหวัดต้องมีบทบาทหน้าที่ดังนี้

1. ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติให้เป็นไปตามข้อบังคับและระเบียบการแข่งขัน
2. การดำเนินการขึ้นทะเบียนนักกีฬาในนามของสมาคมกีฬาจังหวัด
3. การจัดเก็บข้อมูลการขึ้นทะเบียนนักกีฬาของสมาคมให้สามารถตรวจสอบได้
4. ประสานงาน และดำเนินการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติในระดับภาคและระดับชาติ

การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 5 ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาแห่งชาติได้กำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาคมกีฬาจังหวัดไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติให้เป็นไปตามข้อบังคับและระเบียบการแข่งขัน
2. ดำเนินการขึ้นทะเบียนนักกีฬาในนามของสมาคมกีฬาจังหวัด
3. การจัดเก็บข้อมูลการขึ้นทะเบียนนักกีฬาของสมาคมให้สามารถตรวจสอบได้
4. ประสานงาน และดำเนินการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติในระดับภาคและระดับชาติ

การควบคุมสมาคมกีฬา

ข้อบังคับ กกท. ฉบับที่ 6 ว่าด้วยการควบคุมสมาคมซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาหรือการส่งเสริมกีฬาโดยตรง เป็นข้อบังคับที่กำหนดให้สมาคมกีฬาต้องดำเนินการให้

สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของสมาคมและนโยบายและวัตถุประสงค์ของ กกท. โดยเคร่งครัด โดยมีสาระสรุปได้ดังนี้

1. การออกข้อบังคับของสมาคมให้สอดคล้องกับแนวทาง กกท.
2. การกำหนดคุณสมบัติของสมาชิก
3. การแจ้งบัญชีรายชื่อสมาชิกและการมีสมาชิกใหม่เพิ่มเติมให้ กกท. ทราบ
4. คณะกรรมการบริหารสมาคมต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่าเก้าคน อย่างมากไม่เกินสิบเก้าคน รวมทั้งต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนด
5. การกำหนดให้สมาคมดำเนินกิจกรรมและห้ามดำเนินการในเรื่องที่ กกท. กำหนด
6. การให้สมาชิกหรือกรรมการที่มีสิทธิเข้าตรวจสอบการดำเนินงานของสมาคม
7. การประชุมคณะกรรมการบริหารเดือนละ 1 ครั้ง และการประชุมใหญ่สามัญประจำปี
8. การแจ้งกำหนดการประชุมและรายงานผลการประชุมของสมาคมให้ กกท. ทราบ
ทุกครั้งภายใน 15 วัน

9. การออกหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร หรือสูจิบัตรใดๆ ในนามสมาคมต้องส่งให้ กกท. อย่างน้อย 2 ชุด

10. สมาคมต้องปฏิบัติตามคำสั่งของ กกท.

ในกรณีที่สมาคมไม่เห็นพ้องกับคำสั่ง ให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อประธานกรรมการการศึกษาแห่งประเทศไทย ภายใน 7 วัน นับแต่วันรับทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของประธานกรรมการการศึกษาแห่งประเทศไทย ให้ถือเป็นที่สุด

การอุดหนุนสมาคมกีฬา

ข้อบังคับ กกท. ฉบับที่ 7 ว่าด้วยเงินอุดหนุนสมาคมกีฬา เป็นข้อบังคับที่คณะกรรมการการศึกษาแห่งประเทศไทยมีอำนาจให้ทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือสมาคมกีฬาเพื่อใช้ในการส่งเสริมกิจการการกีฬาของสมาคมกีฬาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เงินอุดหนุนกิจการทั่วไป เช่น ค่าใช้จ่ายการบริหารงาน ค่าอุปกรณ์กีฬา ค่าซ่อมแซมสถานที่ สนามแข่งขัน หรืออุปกรณ์กีฬา และค่าใช้จ่ายการพัฒนาการบุคลากร
2. การแข่งขันกีฬาภายในประเทศ
3. การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ
4. การว่าจ้างผู้ฝึกสอนกีฬา
5. การอุดหนุนกรรมการบริหารองค์กรกีฬาระหว่างประเทศ
6. การอุดหนุนอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการกีฬา เป็นต้น

บทบาทและหน้าที่สมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัดที่ได้รับอนุญาตจัดตั้งตาม พ.ร.บ.การกีฬาแห่งประเทศไทยแล้ว จะมีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนากีฬาในระดับจังหวัด ดังนี้

1. บทบาทและหน้าที่ตามข้อบังคับสมาคมกีฬาจังหวัด

บทบาทหน้าที่ของสมาคมกีฬาจังหวัด เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในข้อบังคับสมาคมที่กำหนดไว้ ซึ่งวัตถุประสงค์หลักสำคัญเป็นการดำเนินกิจกรรม ส่งเสริมและพัฒนา กีฬาของจังหวัด คล้าย ๆ กัน สิ่งสำคัญในการดำเนินกิจกรรมกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดจะต้องสอดคล้องและสนองนโยบายของคณะกรรมการกีฬาจังหวัด ซึ่งเป็นผู้กำหนดนโยบาย ส่วนการดำเนินการระดับปฏิบัติการเป็นหน้าที่ของสมาคมกีฬาจังหวัด

2. บทบาทหน้าที่ตามที่ กกท. มอบหมาย

หน้าที่ของสมาคมกีฬาจังหวัด นอกจากจะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับของสมาคมแล้วยังต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบาย ระเบียบ ข้อบังคับของการกีฬาแห่งประเทศไทย และรับนโยบายจากคณะกรรมการกีฬาจังหวัดมาเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ซึ่งหน้าที่ดังกล่าวอาจจำแนกได้ดังนี้

2.1 ทำหน้าที่เป็นหน่วยปฏิบัติตามนโยบายและแผนของคณะกรรมการกีฬาจังหวัด

2.2 ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบกิจกรรมกีฬาระดับจังหวัดที่สมาคมจัดขึ้นเองภายในจังหวัดและระหว่างจังหวัด

2.3 ทำหน้าที่รับผิดชอบในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ และกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วย

2.3.1 การสรรหานักกีฬาที่มีความสามารถและศักยภาพในการที่จะนำมาทำการฝึกซ้อมให้เป็นนักกีฬาที่ดีของจังหวัด

2.3.2 ดำเนินการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อเป็นตัวแทนจังหวัด

2.3.3 การเก็บตัวนักกีฬาเพื่อทำการฝึกซ้อมก่อนการแข่งขัน

2.3.4 การส่งนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันในนามของจังหวัด

2.3.5 จัดทำทะเบียนนักกีฬาของจังหวัด

2.4 ติดต่อประสานงานกิจกรรมกีฬาและร่วมมือกับสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย

2.5 จัดทำแผนงานที่จะปฏิบัติทั้งระยะสั้นและระยะยาว ให้ชัดเจนและให้สอดคล้องกับนโยบายแผนพัฒนากีฬาจังหวัดของคณะกรรมการกีฬาจังหวัด

2.6 จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ตัดสินกีฬาเพื่อสนับสนุนในด้านจัดกีฬาของจังหวัด

2.7 จัดหางบประมาณเพื่อดำเนินกิจกรรมกีฬาของสมาคม รวมทั้งให้ความช่วยเหลือกิจกรรมของสมาชิกกีฬาแต่ละชนิด

การจัดองค์การ หรือโครงสร้างอำนาจหน้าที่และการบังคับบัญชาของสมาคมกีฬาจังหวัด

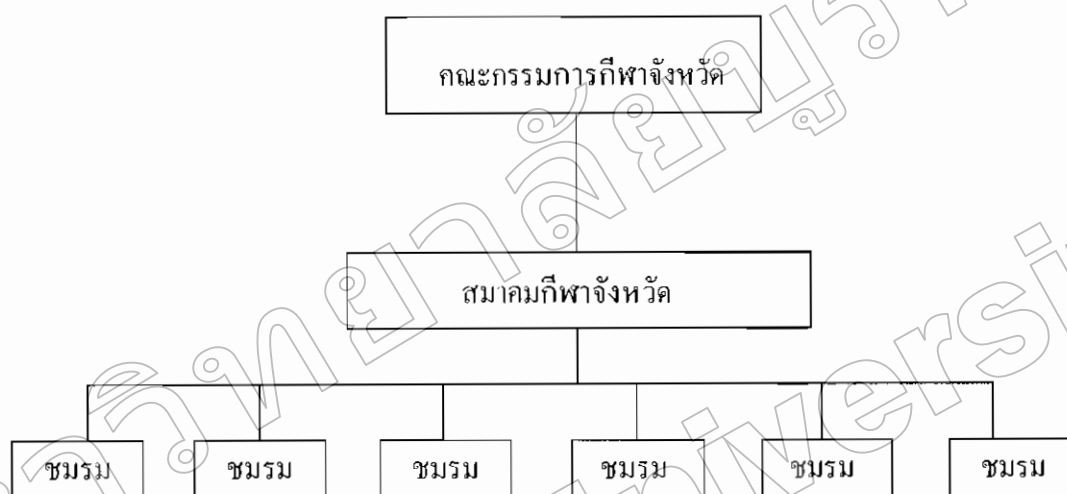
สมาคมกีฬาจังหวัด เป็นองค์กรเอกเทศ ดำเนินกิจการในรูปของคณะกรรมการมีอำนาจตามที่ข้อบังคับกำหนดไว้ มีจำนวนอย่างน้อยเก้าคน อย่างมากไม่เกินสิบเก้าคน ตามข้อบังคับ กกท. โดยมี

- นายกสมาคม ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าในการบริหารกิจการของสมาคม เป็นผู้แทนสมาคมในการติดต่อกับบุคคลภายนอก และทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ของสมาคม
- อุปนายก ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยนายกสมาคมในการบริหารกิจการของสมาคม ปฏิบัติตามหน้าที่ที่นายกสมาคมได้มอบหมาย และทำหน้าที่แทนนายกสมาคม เมื่อนายกสมาคมไม่อยู่ หรือไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้
- เลขาธิการ ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานธุรการของสมาคมทั้งหมด เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ของสมาคมในการปฏิบัติกิจการของสมาคม และปฏิบัติตามคำสั่งของนายกสมาคม ตลอดจนทำหน้าที่เป็นเลขาธิการในการประชุมต่าง ๆ ของสมาคม
- ทรัพย์สิน ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงินทั้งหมดของสมาคม เป็นผู้จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่าย บัญชีงบดุลของสมาคม และเก็บเอกสาร หลักฐานต่าง ๆ ของสมาคมไว้เพื่อตรวจสอบ
- ปฏิคม ทำหน้าที่ในการให้การต้อนรับแขกของสมาคม เป็นหัวหน้าในการจัดเตรียมสถานที่ของสมาคม และจัดเตรียมสถานที่ประชุมต่าง ๆ ของสมาคม
- นายทะเบียน ทำหน้าที่เกี่ยวกับทะเบียนสมาชิกทั้งหมดของสมาคม ประสานงานกับทรัพย์สินในการเรียกเก็บค่าบำรุงสมาคมจากสมาชิก
- ประชาสัมพันธ์ ทำหน้าที่เผยแพร่กิจการ และชื่อเสียงเกียรติคุณของสมาคมให้สมาชิกและบุคคลโดยทั่วไปให้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย
- กรรมการตำแหน่งอื่น ๆ ตามความเหมาะสม ซึ่งคณะกรรมการเห็นสมควรกำหนดให้มีขึ้น โดยมีจำนวนเมื่อรวมกับตำแหน่งกรรมการตามข้างต้นแล้ว จะต้องไม่เกินจำนวนที่ข้อบังคับได้กำหนดไว้ แต่ถ้าคณะกรรมการมิได้กำหนดตำแหน่งก็ถือเป็นกรรมการกลาง

สมาคมกีฬาจังหวัดจะต้องจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารชุดใหม่ต่อนายทะเบียนสมาคมทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลง และการบริหารงานสมาคมจะถูกควบคุมและตรวจสอบโดยสมาชิกจากที่ประชุมของสมาคม

สมาคมกีฬาจังหวัดเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย มีสถานภาพเป็นนิติบุคคล มีคณะกรรมการบริหารสมาคมเป็นผู้ดำเนินการกิจการของสมาคมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของ

ข้อบังคับ โดยเฉพาะในด้านการส่งเสริมและพัฒนา กีฬาจังหวัดให้สอดคล้องกับนโยบายของ คณะกรรมการกีฬาจังหวัดเป็นประการสำคัญแล้ว สมาคมยังต้องจัดกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง ดังที่กล่าวมาแล้วตามบทบาทหน้าที่ของสมาคม โดยมอบหมายให้ชมรมกีฬาแต่ละชนิดกีฬาเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ดังมีโครงสร้างสมาคมดังนี้

ภาพที่ 11 แสดงโครงสร้างสมาคมกีฬาจังหวัด (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2547, หน้า 142)

การดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด

1. การจัดทำนโยบายและแผนงานของสมาคมกีฬาจังหวัดคณะกรรมการบริหารสมาคม กีฬาจะต้องดำเนินการวางแผนนโยบายและจัดทำแผนหรือโครงการของสมาคมกีฬาจังหวัด ให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติงานประจำปี ให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการกีฬาจังหวัด ภายในขอบเขตของกฎหมายตามข้อบังคับ และวัตถุประสงค์ของสมาคมที่ได้กำหนดไว้ โดยเฉพาะ ด้านการส่งเสริม และพัฒนา กีฬาของจังหวัดควรกำหนดแนวทางให้ชัดเจน เช่น

- โครงการจัดอบรมผู้ฝึกสอนกีฬา
- โครงการจัดอบรมผู้ตัดสินกีฬา
- โครงการจัดการแข่งขันกีฬา
- โครงการส่งนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
- โครงการเก็บตัวนักกีฬาเพื่อทำการฝึกซ้อมก่อนการแข่งขัน
- อื่นๆ (ตามความจำเป็นและตามศักยภาพของแต่ละจังหวัด)

การเสนอแผนงานหรือโครงการสมาคมกีฬาจังหวัดต่อการกีฬาแห่งประเทศไทย จะต้องเสนอผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะประธานคณะกรรมการกีฬาจังหวัด

2. การประชุมใหญ่สามัญประจำปีตามข้อบังคับ

สมาคมกีฬาจังหวัดจะต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ๆ ละ 1 ครั้ง และอาจจัดประชุมใหญ่สามัญอีกได้ตามที่สมาชิกร้องขอ หรือตามความจำเป็นตามข้อบังคับกำหนดไว้ สำหรับการประชุมใหญ่สามัญประจำปี จะต้องมีการระเบียบวาระการประชุมก่อนอย่างน้อยดังนี้

- เรื่องที่ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ (ถ้ามี)
- เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่แล้ว
- เรื่องรายงานผลงานของสมาคมในรอบปีที่ผ่านมา
- เรื่องรับรองงบดุลประจำปี
- เรื่องการแต่งตั้งผู้สอบบัญชี
- เรื่องการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารสมาคม(กรณีที่คณะกรรมการบริหารชุดเก่าได้ดำรงตำแหน่งครบวาระแล้ว)

- เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

งบประมาณสมาคมกีฬาจังหวัด

งบประมาณของสมาคมกีฬาจังหวัด ประกอบไปด้วย 2 ส่วน คือ

1. งบประมาณที่สมาคมกีฬาจังหวัดหาเอง อาทิเช่น

- ค่าสมัครสมาชิก
- งบจากจังหวัด
- การบริจาค
- อื่น ๆ

2. งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจาก กกท.

งบประมาณที่ กกท. สนับสนุนสมาคมกีฬาจังหวัด ถือได้ว่าเป็นงบประมาณหลักของสมาคมกีฬาจังหวัด มีลักษณะเป็นเงินทุนอุดหนุน การจัดกิจกรรมกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดตามแผนงานหรือโครงการที่สมาคมเสนอไว้ต่อ กกท. และ กกท. จะขอตั้งงบประมาณประจำปี เพื่อจัดสรรให้แก่สมาคมกีฬาจังหวัดทุกปี ตามแผนงานหรือโครงการของสมาคม โดยสมาคมกีฬาจังหวัดที่ประสงค์จะขอรับเงินอุดหนุนประจำปีจาก กกท. จะต้องยื่นเอกสารประกอบการขอรับเงินอุดหนุน ดังนี้

- 2.1 หนังสือแจ้งความจำนงค์ขอรับเงินอุดหนุนของสมาคมกีฬาจังหวัดประจำปี
- 2.2 โครงการหรือแผนการดำเนินงานประจำปี พร้อมรายการค่าใช้จ่าย
- 2.3 รายงานผลการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัดในรอบปีที่ผ่านมา
- 2.4 งบแสดงฐานะการเงิน (งบดุล งบรายได้ – ค่าใช้จ่าย) ประจำปีที่ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตรับรอง

- 2.5 รายงานการประชุมใหญ่ประจำปี ซึ่งที่ประชุมมีมติรับรองงบดุลประจำปี
- 2.6 หลักฐานในการแสดงฐานะกรรมการบริหารสมาคม (ทะเบียนกรรมการ)

งบประมาณที่การกีฬาแห่งประเทศไทยสนับสนุนสมาคมกีฬาจังหวัดเป็นลักษณะเงินอุดหนุนการจัดกิจกรรมกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดตามแผนงานหรือโครงการที่สมาคมเสนอไว้คือการกีฬาแห่งประเทศไทย และการกีฬาแห่งประเทศไทยจะขอตั้งงบประมาณประจำปี เพื่อจัดสรรให้แก่สมาคมได้จัดส่งแผนงานหรือโครงการและเอกสารต่าง ๆ ตามที่การกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนดไว้อย่างถูกต้องครบถ้วนแล้ว การกีฬาแห่งประเทศไทยจึงจัดส่งงบประมาณที่ได้รับจากจัดสรรจากสำนักงบประมาณให้สมาคมกีฬาจังหวัด โดยผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะประธานคณะกรรมการกีฬาจังหวัดส่งต่อให้สมาคมกีฬาจังหวัดนำเข้าบัญชีสมาคมต่อไป สำหรับวิธีการเบิกจ่ายเงินในการบริหารกิจการของสมาคมต้องเป็นไปตามที่ข้อบังคับสมาคมกำหนดไว้

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการกีฬาจังหวัดแบบบูรณาการ

กระบวนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการกีฬาจังหวัดแบบบูรณาการ มีกระบวนการจัดทำแผนอย่างน้อย 7 ขั้นตอนหลัก ดังนี้ (กก., 2547)

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมการจัดทำแผน

1. การวิเคราะห์นโยบายและแผนแม่บท

1.1 การศึกษาวิเคราะห์สาระสำคัญของแผนและนโยบายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติหรือวาระแห่งชาติ (National Agenda) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายด้านการกีฬาของรัฐบาล นโยบายด้านการกีฬาของกระทรวง แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด (Cluster) แผนพัฒนาจังหวัด เป็นต้น เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เป้าหมาย แนวทางและมาตรการต่าง ๆ

1.2 วิเคราะห์แผนงาน งาน/โครงการ และผลการดำเนินงานที่ผ่านมา ผู้วางแผนจะต้องดำเนินการวิเคราะห์แผนงาน งาน/โครงการ และผลการดำเนินงานการพัฒนาการกีฬาจังหวัดที่ผ่านมา ผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะต้องนำผล

การประเมิน ไปใช้สำหรับกำหนดนโยบายและวางแผนการพัฒนากีฬาของจังหวัดให้บรรลุวัตถุประสงค์

1.3 การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องและสำรวจ (Survey) ภาคสนามเพื่อการวางแผนการจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแบบบูรณาการจะต้องมีการรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูลข่าวสารให้ครบถ้วน ทันสมัย ซึ่งได้แก่ข้อมูลเบื้องต้นในด้านการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสารสนเทศ เป็นต้น โดยข้อมูลดังกล่าว ควรแสดงแนวโน้มที่เปลี่ยนแปลงไป แสดงค่าเฉลี่ย ร้อยละ และการวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการให้ความเห็นเพื่อการปรับปรุงแก้ไขการพัฒนา

สภาพพื้นฐานทั่วไปของพื้นที่ ประกอบด้วย

1. ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ ได้แก่ ที่ตั้งและเขตการปกครอง สภาพภูมิประเทศ สภาพภูมิอากาศ เป็นต้น
2. สภาพเศรษฐกิจของพื้นที่ ได้แก่ ผลผลิตมวลรวมของพื้นที่ ระดับรายได้เฉลี่ยของประชากร อาชีพพื้นฐานประชากร โครงสร้างเศรษฐกิจและการพาณิชย์ อุตสาหกรรม การจ้างงาน แนวโน้มการพัฒนาเมือง ข้อมูลงบประมาณ การคมนาคมขนส่ง เป็นต้น
3. ลักษณะประชากร ได้แก่ จำนวนและอัตราการเพิ่มประชากร สัดส่วนประชากรเมือง ต่อประชากรชนบท อัตราการเกิด การเจ็บป่วย และอัตราการตาย ประมาณการย้ายเข้า-ออกของประชากร จำนวนแรงงานและสัดส่วนประชากรที่มีอาชีพเกี่ยวกับการกีฬา เป็นต้น
4. สภาพสังคม ได้แก่ ประวัติความเป็นมาของพื้นที่ การนับถือศาสนา สภาพการศึกษา ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ การละเล่น กีฬาท้องถิ่น เอกลักษณ์ของท้องถิ่น สภาพทั่วไปด้านสาธารณสุข เป็นต้น

ข้อมูลพื้นฐานการพัฒนา กีฬาจังหวัด ได้แก่ จำนวนสถานที่เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย เครื่องมือ อุปกรณ์การกีฬา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬา มาตรฐานและความพร้อมของสถานที่และเครื่องมืออุปกรณ์การกีฬา กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ทรัพยากรทางการกีฬา องค์การทางการกีฬา ขอบประมาณ บุคลากรทางการกีฬา ประเภท/ชนิดกีฬาที่ประชาชนนิยม ระดับความรู้ ความเข้าใจและความสามารถทางการกีฬาของนักเรียน เยาวชน และประชาชนทั่วไป ระยะเวลา ช่วงเวลา และอัตราการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การลงทุนอุตสาหกรรมและการจ้างงานด้านการกีฬาของภาคเอกชน ภาวะการณ์ตลาดด้านการกีฬา เป็นต้น

สำหรับหน่วยงานด้านข้อมูลนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) จะเป็นศูนย์กลางข้อมูลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งในเขตจังหวัด นอกจากนี้ สำนักงานจังหวัดและ

สำนักงานสถิติจังหวัด จะเป็นศูนย์ข้อมูลกลางของจังหวัด (Information Center) ในการประสานเชื่อมโยงข้อมูลกับทุกหน่วยงานในเขตจังหวัด

1.4 การรวบรวมปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาคือสำคัญของจังหวัด ผลการวิเคราะห์ปัญหา/ความต้องการของประชาชนตามประเด็นการพัฒนาการศึกษาของจังหวัด ประกอบด้วย ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา พื้นที่เป้าหมาย และการคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต ข้อมูลปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาคือสำคัญของจังหวัด จะช่วยในการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อแก้ไขปัญหา ดังนั้นจึงควรรวบรวมปัญหาที่สำคัญไว้ 4-5 ข้อ จากความสำคัญและเร่งด่วนมาสู่ความสำคัญและเร่งด่วนน้อย

1.5 การแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการศึกษาแบบบูรณาการ เนื่องจากการจัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการศึกษาแบบบูรณาการ จะต้องใช้กระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคีการพัฒนา ดังนั้นจึงควรแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการศึกษาจังหวัด จัดประชุมระดมความเห็น หรือประชุมเชิงปฏิบัติการขึ้นมาชุดหนึ่ง มีหน้าที่ยกร่างแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการศึกษาจังหวัดแบบบูรณาการ และนำเสนอที่ประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ระดับจังหวัด โดยมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการเป็นผู้ดำเนินการบริหารการประชุม โดยเชิญผู้แทนส่วนราชการระดับจังหวัด/อำเภอ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรภาคเอกชน ผู้แทนสถาบันการศึกษา ผู้แทนสมาคม ชมรมกีฬาและมุขนิธิการกีฬา รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิในด้านต่าง ๆ ภายในจังหวัด เพื่อระดมความคิดเห็นในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการศึกษาจังหวัด แล้วนำเสนอคณะกรรมการการศึกษาจังหวัดและคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (กบจ.) พิจารณานุมัติตามลำดับ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาการศึกษาของจังหวัดในปัจจุบัน

เป็นการประเมินโดยวิเคราะห์ถึงโอกาสและภาวะคุกคามหรือข้อจำกัด อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการพัฒนาการศึกษาด้านต่าง ๆ ของจังหวัด รวมทั้งการวิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งของจังหวัด อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายในจังหวัด ซึ่งทั้งหมดเป็นการประเมินศักยภาพและสถานภาพการพัฒนาการศึกษาของจังหวัด สำหรับใช้เป็นประโยชน์ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการศึกษาของจังหวัดในอนาคตต่อไป ทั้งนี้ โดยใช้เทคนิค SWOT Analysis เป็นเครื่องมือ ดังนี้

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน แบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ

1. การประเมินจุดแข็ง (Strength) เป็นการประเมินข้อได้เปรียบหรือจุดเด่นของทรัพยากรทางการบริหารด้านการพัฒนาการศึกษาจังหวัด ที่จะสนับสนุนให้การดำเนินงานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการศึกษาจังหวัด

2. การประเมินจุดอ่อน (Weakness) เป็นการประเมินข้อเสียเปรียบหรือจุดด้อยของทรัพยากรทางการบริหาร ด้านการพัฒนาภิพจงหวัด ซึ่งเป็นปัญหาและอุปสรรคที่ขัดขวางต่อการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการพัฒนาภิพจงหวัด

กล่าวโดยสรุป การประเมินสภาพแวดล้อมภายในจังหวัด คือ การประเมินและวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนในการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการพัฒนาภิพจงหวัด โดยพิจารณาจากตัวแปรด้านสถานที่ เครื่องมืออุปกรณ์ องค์กร งบประมาณ และด้านบุคลากร ว่ามีผลกระทบต่อการพัฒนาภิพจงหวัดอย่างไร

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ

1. การประเมินโอกาส (Opportunity) เป็นการวิเคราะห์โอกาสที่เป็นประเด็นหรือเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยให้จังหวัดสามารถบรรลุเป้าหมายด้านการพัฒนาภิพจงหวัดที่กำหนดไว้ในอนาคต ซึ่งจะต้องประเมินทุกปัจจัยของตัวแปรว่ามีประเด็นอะไรบ้างที่เป็นโอกาสสำคัญต่อการพัฒนาภิพจงหวัด โดยจะต้องพิจารณาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การปกครอง และเทคโนโลยี

2. การประเมินข้อจำกัดหรืออุปสรรค (Threat) เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยหรือเงื่อนไขที่จะทำให้การพัฒนาภิพจงหวัดเสียหาย หรือได้รับผลกระทบเชิงลบและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาภิพจงหวัด ซึ่งจะต้องประเมินทุกปัจจัยของตัวแปรว่ามีประเด็นอะไรบ้าง

กล่าวโดยสรุป การประเมินสภาพแวดล้อมภายนอก คือ การประเมินและวิเคราะห์โอกาสและข้อจำกัด ในการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการพัฒนาภิพจงหวัด โดยพิจารณาจากตัวแปรด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง นโยบายของรัฐด้านต่าง ๆ และเทคโนโลยี ว่ามีผลกระทบต่อการพัฒนาภิพจงหวัดอย่างไร

ขั้นตอนที่ 3 การจัดทำวิสัยทัศน์ (Vision) และภารกิจหลัก (Mission)

วิสัยทัศน์ (Vision) หมายถึง สภาพด้านการพัฒนาการภิพจงหวัดที่ต้องการจะเป็นไปในอนาคตตามห้วงระยะเวลาที่กำหนด โดยระบุเป็นข้อความที่สะท้อนถึงความมุ่งมั่นเกี่ยวกับทิศทางและจุดยืนที่ต้องการผลักดันให้เกิดขึ้น เป็นจุดหมายปลายทางร่วมกันของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นการตอบคำถามว่า “จังหวัดต้องการเป็นอะไรในอนาคต ?” ซึ่งสอดคล้องกับศักยภาพของจังหวัดที่ได้จากผลการวิเคราะห์และทิศทางของวิสัยทัศน์ตามแผนพัฒนาการภิพจงหวัดแห่งชาติที่ใช้อยู่ในปัจจุบันด้วย

การกำหนดวิสัยทัศน์ที่ดี ต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความเป็นไปได้ เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้น ได้จริง

2. ทำท่ายุติธรรม สามารถใช้เป็นกรอบชี้แนะให้มวลสมาชิกดำเนินกิจกรรมเพื่อบรรลุจุดยืนที่ต้องการ

3. เป็นข้อความง่าย ๆ ที่สามารถสื่อให้เห็นทิศทางการพัฒนาการกีฬาในอนาคตของจังหวัด

4. เป็นปรัชญาที่แสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่ยึดถืออยู่ภายในจิตใจของทุกคน

5. เป็น “คำมั่นสัญญา” ของผู้บริหารที่แสดงถึงการตัดสินใจและมุ่งมั่นที่จะต้อง

รับผิดชอบ

6. เป็นตัวประสานปัจจัยต่าง ๆ ในจังหวัด ให้ดำเนินไปในทิศทางที่พึงปรารถนา

7. ได้รับการสนับสนุนและเป็นที่ยอมรับจากผู้ปฏิบัติ

8. ต้องตรวจสอบและวัดผลสำเร็จได้

9. สอดคล้องกับวัฒนธรรมขององค์กร

ภารกิจหลัก (Mission) หมายถึง คำประกาศจุดมุ่งหมายและขอบเขตการปฏิบัติการที่พึงกระทำเพื่อการบรรลุวิสัยทัศน์ หรือการกำหนดสถานภาพด้านการกีฬาที่จังหวัดจะต้องทำและจะเกิดขึ้นหลังจากที่เราทราบว่าจังหวัดต้องการพัฒนากีฬาอะไรบ้าง เพื่อใคร

ลักษณะภารกิจหลัก จะมีข้อความที่ชัดเจนมากกว่าวิสัยทัศน์ ซึ่งอาจแสดงขอบเขตและสาระสำคัญของเรื่องที่จะดำเนินการ เพื่อให้บรรลุผลตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 4 การกำหนดนโยบาย วัตถุประสงค์ เป้าหมายและวิธีการพัฒนาการกีฬา

เป็นตัวกำหนดสิ่งที่จังหวัดจะต้องทำโดยจะเกิดขึ้นหลังจากที่จังหวัดทราบว่าต้องการอะไร จะเป็นอะไรในอนาคต และจะเป็นไปได้เมื่อผลการวิเคราะห์ศักยภาพและการประเมินสถานภาพการพัฒนาการกีฬาของจังหวัดในปัจจุบันแล้ว

นโยบาย (Policy) หมายถึง แนวทางที่ผู้วางแผนได้พิจารณาจากสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างรอบคอบแล้ว จึงกำหนดขึ้นเป็นแนวทางการพัฒนาการกีฬาของจังหวัดอย่างกว้าง ๆ เพื่อให้ผู้จัดทำโครงการและผู้ทำแผนพัฒนาและโครงการนำไปปฏิบัติตามแนวทางนั้น ๆ การกำหนดนโยบาย คือการตอบคำถามที่ว่า “จะทำอะไรบ้าง?” ในการพัฒนาการกีฬา แต่จะไม่ระบุในรายละเอียด จะบอกเพียงกรอบกว้าง ๆ เพื่อให้ผู้นำแผนไปปฏิบัติได้เลือกทำในรายละเอียดของกรอบนั้น

วัตถุประสงค์ (Objectives) เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายหรือผลสำเร็จที่ต้องการจากการพัฒนาการกีฬา โดยดำเนินการหลังจากที่ทราบนโยบายหลักที่ได้กำหนดไว้แล้ว การวางแผนเชิงยุทธศาสตร์จะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ หรือทิศทางการพัฒนาการกีฬาของจังหวัด หรือผลที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการพัฒนาการกีฬาจังหวัดโดยรวม เพื่อนำจังหวัดไปให้บรรลุความต้องการที่กำหนดไว้ในอนาคต

เป้าหมาย (Targets) เป็นการกำหนดปริมาณหรือจำนวนสิ่งที่ต้องการให้บรรลุในแต่ละกลยุทธ์และแนวทาง/ มาตรการการพัฒนาภายในเวลาที่กำหนด จึงมีความเฉพาะเจาะจงในผลที่คาดว่าจะได้รับในเชิงปริมาณตามช่วงเวลาต่าง ๆ ของกระบวนการดำเนินงาน

เป้าหมายที่ดี ต้องมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. เงื่อนไข ควรระบุว่าต้องทำอะไร ให้บรรลุผลเมื่อไหร่
2. ปริมาณ ที่ต้องการจะให้เกิดขึ้น เป็นจำนวนเท่าใด
3. คุณภาพ เป็นสภาพที่พึงปรารถนา
4. สถานที่ เป็นการระบุถึงเขตพื้นที่ครอบคลุมที่ต้องการ
5. กลุ่มเป้าหมายที่เกิดขึ้น
6. มีความเป็นไปได้ในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จริง
7. ควรเป็นข้อความที่แสดงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นภายหลังโครงการสิ้นสุดลง
8. กรณีที่มีเป้าหมายมากกว่า 1 เป้าหมาย ควรจัดลำดับความสำคัญหรือความเร่งด่วนไว้

เพื่อให้เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วน

ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ วิธีการและแนวทาง/มาตรการการพัฒนาการศึกษา

ยุทธศาสตร์ (Strategy) หมายถึง วิธีการที่ใช้เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ การกิจ หรือแนวคิด/วิธีการที่แบบตาย อันบ่งบอกถึงลักษณะการเคลื่อนตัวของจังหวัด ที่จะก้าวไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคตได้อย่างไร อันเป็นการตอบคำถามว่า “การศึกษาของจังหวัดจะไปถึงจุดหมายที่ต้องการได้อย่างไร”

ในการกำหนดยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์จะต้องนำเอาผลการวิเคราะห์ SWOT Analysis มาเป็นประเด็นหลักในการวางยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกัน กล่าวคือ กรณีที่เป็นจุดแข็งและเป็นโอกาส การพัฒนาควรวางยุทธศาสตร์เชิงรุกเพื่อนำเอาจุดเด่นและโอกาสการพัฒนาขยายผลหรือเสริมการพัฒนา กรณีที่เป็นจุดอ่อน และเป็นข้อจำกัด ควรวางยุทธศาสตร์เชิงรับ เพื่อแก้ไขจุดอ่อนและข้อจำกัดที่มีอยู่ ซึ่งสามารถขยายรายละเอียดเสนอแนะเป็นแนวทาง/มาตรการการพัฒนา ภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาตามภารกิจแต่ละด้านได้

ดังนั้น กลยุทธ์จึงเป็นกรอบชั้นนำหรือส่วนหัวขบวนของชุดแผนงาน ซึ่งเป็นการกำหนดวิธีการ แนวทาง หรือขั้นตอนที่จังหวัดเลือกที่จะปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และเมื่อได้บรรลุวัตถุประสงค์แล้ว หมายความว่ายอมบรรลุถึงภารกิจหลักที่ต้องการด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นมีความสัมพันธ์ในเชิงตรรกะ (Logistical Linkage) ซึ่งกันและกันของกระบวนการ ขั้นตอนและระดับต่าง ๆ ของแผนการพัฒนาการศึกษา

ขั้นตอนที่ 5 การจัดทำแผนงาน งาน/โครงการพัฒนา (Programme and Project)

ในขั้นตอนนี้ ส่วนราชการ หน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน สมาคม ชมรมกีฬา และมูลนิธิกีฬา เป็นต้น จัดทำแผนงานและงาน/โครงการ พัฒนาในส่วนที่เกี่ยวข้อง และ รับผิดชอบให้สอดคล้องกับเป้าหมายและแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาจังหวัดแต่ละด้านที่กำหนดไว้ จัดส่งให้ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการดำเนินการต่อไป โดยระบุชื่อยุทธศาสตร์ ชื่องาน/โครงการ ประเด็นกลุ่มผลงานหลัก/ เป้าหมายการให้บริการเชิงบูรณาการ (KRA) ผลผลิตและผลลัพธ์ (Outputs/ Outcomes) ตัวชี้วัดความสำเร็จ (KPI) งบประมาณ และหน่วยงานรับผิดชอบ

จากนั้นฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการจัดส่งข้อมูลให้คณะทำงาน ประมวลและ กลั่นกรองแผนงานและงาน/โครงการ ที่หน่วยงานเสนอให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาจังหวัดเสนอคณะกรรมการพิจารณา พร้อมทั้งจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาจังหวัด ฉบับสมบูรณ์ ตามรูปแบบและเค้าโครงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาจังหวัดนำเสนอ คณะกรรมการ เพื่อพิจารณานำเสนอคณะกรรมการกีฬาจังหวัด และคณะกรรมการบริหารงาน จังหวัดแบบบูรณาการ (กบจ.) ให้ความเห็นชอบและอนุมัติตามลำดับ

กระบวนการจัดทำโครงสร้างแผนงาน มีขั้นตอนสรุปได้ดังนี้คือ

1. ศึกษาและวิเคราะห์สาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายด้านการกีฬาของรัฐบาล ยุทธศาสตร์ชาติหรือวาระแห่งชาติ (National Agenda) นโยบายด้านการกีฬาของกระทรวง แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด (Cluster) แผนพัฒนาจังหวัด

2. กำหนดด้าน (Sector) เป็นการจัดเตรียมโครงสร้างแผนงานของแต่ละด้านในรายละเอียด โดยแบ่งระดับของโครงสร้างแผนงานทั้งหมด จำแนกเป็น ดังนี้

- ด้าน (Sector)
- สาขา (Sub-sector)
- แผนงาน (Programme)
- แผนงานรอง (Sub-programme)
- งาน/โครงการ (Work plan / Project)

3. กำหนดจำนวนของสาขาในแต่ละด้าน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของด้านนั้น ๆ โดยมีการรวมกลุ่มของงาน/โครงการตอบสนองวัตถุประสงค์แต่ละด้าน

4. กำหนดแผนงานในแต่ละสาขา โดยพิจารณาว่าเพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ของแต่ละสาขาที่กำหนดไว้นั้น มีกลุ่มงานประเภทใดบ้างที่จะต้องทำ

5. การกำหนดแผนงานรองในแต่ละแผนงาน เพื่อไม่ให้แผนงานหนึ่ง ๆ มีขอบเขตกว้างขวางเกินไป ซึ่งแผนงานรองจะมีมากน้อยเพียงใด ขึ้นกับประเภทของงาน

6. ขั้นตอนสุดท้ายของการจัดทำโครงการสร้างแผนงาน คือการกำหนดงาน/โครงการในแต่ละแผนงานรอง วิธีกำหนดงาน/โครงการในแต่ละแผนงานรองนี้ จะสามารถทำได้โดยพิจารณาถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนงานรองว่าในการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายดังกล่าว ควรจะต้องมีการดำเนินงานตามโครงการ หรืองานใดบ้างในกรณีที่ยังไม่มีหรือโครงการนั้น ๆ ยังไม่ได้มีหน่วยงานใดดำเนินการอยู่ หากมีงาน/โครงการที่ดำเนินการอยู่แล้ว ต้องพิจารณาว่างาน/โครงการนั้น ๆ มีวัตถุประสงค์และเป้าหมายของงาน/โครงการนั้น ๆ อย่างไร และควรจะจัดกลุ่มเข้าไปในแผนงานรองใด บางครั้งอาจพบว่าในงาน/โครงการหนึ่ง ๆ มีวัตถุประสงค์หลายอย่างเกี่ยวข้องกันอยู่ในกรณีเช่นนี้อาจจะต้องแยกงาน/โครงการนั้นออก เพื่อจัดเข้าไปไว้ในแผนงานรองให้ถูกต้อง แต่ในทางตรงกันข้ามอาจพบว่า มีหลายงาน/โครงการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกัน แต่แยกกันทำ กรณีเช่นนี้อาจอยู่ภายใต้หน่วยงานเดียวกัน ก็อาจจะต้องรวมงาน/โครงการดังกล่าวเข้าด้วยกัน หากเป็นงาน/โครงการที่ดำเนินงานโดยหลายหน่วยงาน ก็อาจจะต้องพิจารณาคงกันว่าหน่วยงานใดควรเป็นผู้รับผิดชอบหรือหากจะให้หลายหน่วยงานรับผิดชอบก็จะต้องแบ่งขอบเขตการปฏิบัติงานให้ชัดเจน โดยลักษณะนี้จะพบว่า การจัดโครงสร้างแผนงานนอกจากจะช่วยรวมงานที่เหมือนกันเข้าด้วยกัน แยกงานที่มีวัตถุประสงค์ต่างกันออกจากกันแล้ว ยังช่วยแสดงให้เห็นถึงความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานที่มีอยู่ด้วย

การวิเคราะห์โครงสร้างแผนงาน

การวิเคราะห์แผนงาน งาน/โครงการ (Programme Analysis) ในการปฏิบัติจะมีการวิเคราะห์ด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านวัตถุประสงค์ของแผนงานหรือโครงการ คือ การศึกษาถึงสาระสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ตั้งแต่ระดับล่างจนถึงระดับสูง
2. ด้านเป้าหมายของแผนงานหรือโครงการ ซึ่งเป็นตัวชี้ให้เห็นถึงความชัดเจนของวัตถุประสงค์หรือผลที่คาดหวังไว้ให้เกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้น การกำหนดเป้าหมายของโครงการจะกำหนดเป็นปริมาณที่วัดได้ในระยะเวลาหนึ่งและต้องเป็นไปได้ด้วย
3. ด้านวิธีการหรือกิจกรรมที่จะดำเนินการในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ นั้น ควรกำหนดทางเลือกไว้หลาย ๆ วิธี โครงการที่ขอตั้งงบประมาณจะต้องเป็นโครงการที่ได้พิจารณาทางเลือกหรือวิธีการดำเนินการที่เหมาะสมแล้ว และควรพิจารณาถึงขนาด วิธีการแบ่งขั้นตอนในการดำเนินงาน แนวทางการจัดการและการบริหาร งานบุคคล ปัจจัยในการดำเนินงาน

ของวิธีการหรือกิจกรรมให้เหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลงานของโครงการ ตลอดจน
ขีดจำกัดของทรัพยากรด้วย

4. ระยะเวลาของโครงการ ต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และต้นทุน
ต้องการ

5. ค่าใช้จ่ายโครงการจะต้องประมาณการทั้งงบลงทุน และงบดำเนินการ ตลอดจนอายุ
ของโครงการและแตกออกมาเป็นปี ๆ

6. การคำนวณอัตราผลตอบแทน (Rate of Return) ของแต่ละทางเลือกของงาน/
โครงการ

7. เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนของแต่ละทางเลือกของงาน/โครงการนั้น ๆ โดยใช้
เทคนิคการวิเคราะห์ในลักษณะต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลได้ ผลเสีย
ของแต่ละทางเลือกของโครงการ เช่น เทคนิคการวิเคราะห์ผลประโยชน์ค่าใช้จ่ายของโครงการ
(Benefit-Cost Analysis) เทคนิคการวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย-ประสิทธิผล (Cost-Effectiveness Analysis)
เทคนิคการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) และเทคนิคการวิเคราะห์เชิงปริมาณ
(Quantitative Analysis) เป็นต้น

8. เลือกทางเลือกที่ให้ผลตอบแทนมากที่สุดหรือทางเลือกที่ลงทุนต่ำที่สุด

9. ผลงานของโครงการ (Outputs) โดยพิจารณาถึงปริมาณและคุณภาพของผลงานว่า
เหมาะสม สอดคล้องกับปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม ตลอดจนวัตถุประสงค์ของ
โครงการหรือไม่ นอกจากนี้ให้พิจารณาถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับจากผลงานของโครงการด้วย

ขั้นตอนที่ 6 การแปลงแผนงาน งาน/โครงการไปสู่การปฏิบัติ

เมื่อได้รับจัดสรรเงินงบประมาณสนับสนุนตามขั้นตอนที่ 5 แล้ว จะต้องนำมาจัดทำ
รายละเอียดการดำเนินงานตามแผนงาน งาน/โครงการดังกล่าว ในขั้นนี้เรียกว่า จัดทำแผนปฏิบัติ
การ (Action Plan) ประจำปี ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1. เป็นแผนที่จัดทำขึ้นหลังจากที่ทราบผลการพิจารณาอนุมัติงบประมาณประจำปี
และหน่วยงานเจ้าสังกัดได้แจ้งผลให้ส่วนราชการ และหน่วยงานในระดับจังหวัด อำเภอรับทราบ

2. ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาจังหวัด
ประสานกับทุกส่วนราชการ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การภาคเอกชน สมาคม ชมรมกีฬา
มูลนิธิกีฬา เพื่อให้แจ้งผลการได้รับอนุมัติงบประมาณประจำปี พร้อมทั้งจัดทำรายละเอียดของงาน/
โครงการ

3. จัดส่งข้อมูลรายละเอียดงาน/โครงการดังกล่าว ไปยังฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการ
จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาจังหวัด เพื่อประมวลและจัดทำเป็นแผนปฏิบัติการพัฒนากีฬา

จังหวัดประจำปี เสนอให้คณะอนุกรรมการ และคณะกรรมการการพัฒนากีฬาจังหวัดให้ความเห็นชอบตามลำดับ เพื่อนำเสนอคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ (กบจ.) อนุมัติเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานจริงต่อไป

ขั้นตอนที่ 7 การติดตามและประเมินผล

เป็นขั้นตอนสำคัญยิ่งอีกประการหนึ่ง ที่จะต้องมีการดำเนินการติดตามและประเมินผลตามแผนงาน งาน/โครงการที่ได้ดำเนินการ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการติดตามและประเมินผลโครงการไปปรับปรุงแก้ไขปัญหา อุปสรรค เพื่อใช้ในการจัดทำแผนคราวต่อไป โดยหลักวิชาการแล้ว การติดตามประเมินผลจะทำให้หลายวิธี อาจจะใช้วิธีวิจัยก็ได้ และที่สำคัญควรจะมีการประเมินผลเป็น 3 ระยะด้วยกัน คือ

1. ประเมินผลก่อนดำเนินการ
2. ประเมินผลระหว่างดำเนินการ
3. ประเมินผลหลังการดำเนินการเสร็จแล้ว

นอกจากนี้ สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์ (2547, หน้า 29) เสนอว่า การใช้ยุทธศาสตร์ในการติดตามประเมินผลในทุกแผน ทุกโครงการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง โดยเฉพาะการติดตามดูว่าทุกแผนงาน โครงการที่เร่งระดมทำงานกันอยู่ในด้านการกีฬา มีปัญหาอุปสรรคความสัมฤทธิ์ผลตามที่ตั้งใจไว้มากน้อยเพียงใด การติดตามประเมินผลจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดตามประเมินผล

แผนยุทธศาสตร์ 4 ปี กีฬาไทย สร้างชัยในลอนดอน

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ 4 ปี กีฬาไทย สร้างชัยในลอนดอน เพื่อสู่ความั่นเลิศในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 2012 ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ทั้งกีฬาคนปกติ และกีฬาคนพิการ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นประธาน และปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นเลขานุการ (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2551)

การประยุกต์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์การกีฬาในการพัฒนาการกีฬา

ปัจจุบันประเทศจีนเป็นประเทศที่มีความเชื่อและมีปรัชญาในการพัฒนาการกีฬา โดยการนำเอาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่หรือวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ การตัดสินใจ การฝึกสอน และการวิจัย

ความสำเร็จที่สำคัญอันเป็นผลเนื่องมาจากงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์การกีฬา

ความเจริญก้าวหน้าทางพลศึกษาและการกีฬาของประเทศจีนได้เริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1917 ในระยะต่อมาเมื่อแนวความคิดได้เปลี่ยนไป โดยการนำเอาพื้นฐานความรู้ในสหวิทยาการของ

วิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาเกี่ยวข้อง มีกรณีชี้ให้เห็นถึงความเจริญเติบโตอย่างเด่นชัด อาทิเช่น ในปี ค.ศ.1980 ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างทางร่างกาย ความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ ในการเคลื่อนไหวเพื่อการกีฬา สมรรถภาพทางกาย โดยได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนักวิจัยและครูพลศึกษาประมาณ 1,500 คน จากนักเรียนทั่วประเทศทั้งระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ข้อมูลทั้งหมดที่ได้ นักวิจัยได้นำมาสร้างเกณฑ์ปกติเกี่ยวกับโครงสร้างทางร่างกายของเด็กชาวจีนในระดับอายุที่ต่างกัน และเป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะเป็นกรณีชี้ให้เห็นถึงมาตรฐานของการจัดการศึกษา การจัดการดูแลรักษาพยาบาล ตลอดจนการพลศึกษา การกีฬาและวิทยาศาสตร์การกีฬาของประเศจีน ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นงานชิ้นโบว์แดงที่มีความสำคัญมากของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งชาติซึ่งรัฐบาลได้ให้การรับรองอย่างเข้มแข็ง

การนำเอาความรู้และเทคโนโลยีทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาสมัยใหม่มาใช้

หลังจากปี ค.ศ.1982 ความสามารถในการนำเอาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาสมัยใหม่มาใช้กับกิจกรรมทางกีฬาของประเศจีน ได้เป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคของระบบไฟฟ้า ได้ถูกนำมาใช้กับอุปกรณ์การกีฬาและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สำหรับนักกีฬา ตัวอย่างของการประยุกต์เอาความรู้และเทคโนโลยีทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาสมัยใหม่มาใช้ได้แก่

1. การใช้คอมพิวเตอร์สำหรับการวิเคราะห์ทักษะและเทคนิคการเล่นวอลเลย์บอล
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความเร็วของนักกีฬาวัยน้ำของแต่ละคน ในการแข่งขันว่ายน้ำแบบผลัดผสม การทดสอบดังกล่าวจะใช้เครื่องมือที่เรียกว่า YJ-B เพื่อดูข้อมูลในการทำความเร็วของนักกีฬาแต่ละคนในแต่ละช่วง
3. การได้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับลักษณะท่าทางของการวิ่งของนักกีฬาแต่ละคนในการวิ่งระยะสั้นเพื่อจะได้นำเอาท่าทางเหล่านั้นมาวิเคราะห์ต่อไป
4. คอมพิวเตอร์เพื่อการทดสอบความเร็วในการวิ่ง
5. การถ่ายภาพลักษณะท่าทางการแสดงพฤติกรรมเคลื่อนไหวของนักกีฬา
6. เครื่องมือยิงลูกเทเบิลเทนนิสเพื่อฝึกฝนการรับ
7. เครื่องมือสำหรับนวดนักกีฬาเมื่ออยู่ในน้ำ
8. อุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับการแข่งขันกรีฑา เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การบริหารงานและการจัดการในการพัฒนากีฬาของจีนได้ดำเนินไปอย่างมีทิศทาง จีนได้วางวัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยแม่บท ซึ่งจะต้องทำให้สำเร็จไว้ดังนี้ คือ

1. ศึกษาโครงสร้างทางด้านร่างกายของเด็กชาวจีน คนงาน ข้าราชการ ผู้ฝึกงานในหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งหญิงและชาย

2. ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกทักษะมวยจีนกับการหายใจในระหว่างการฝึก ทั้งนี้เพื่อหาข้อสรุปของกีฬาประเภทนี้เพื่อจัดให้เป็นข้อค้นพบประจำชาติ

3. กระบวนการการคัดเลือกนักกีฬารุ่นใหม่โดยใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์การกีฬา

4. การวิเคราะห์ทักษะของนักกีฬา การประเมินความสามารถทางการเคลื่อนไหว และการฝึกทางจิต

5. โภชนาการสำหรับนักกีฬา การให้ยา และการกำจัดความเหนื่อยล้า

6. การพัฒนาทักษะต่างๆ ทางกรีฑา วูซู และฟุตบอล

7. การทดสอบการใช้สารกระตุ้นสำหรับนักกีฬา

8. การสร้างระบบสารสนเทศกับการพัฒนากีฬาในยุคโลกาภิวัตน์

9. การพัฒนาการสร้างเครื่องมือและเครื่องอำนวยความสะดวกทางกีฬา

10. การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการพัฒนากีฬา (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร, 2550)

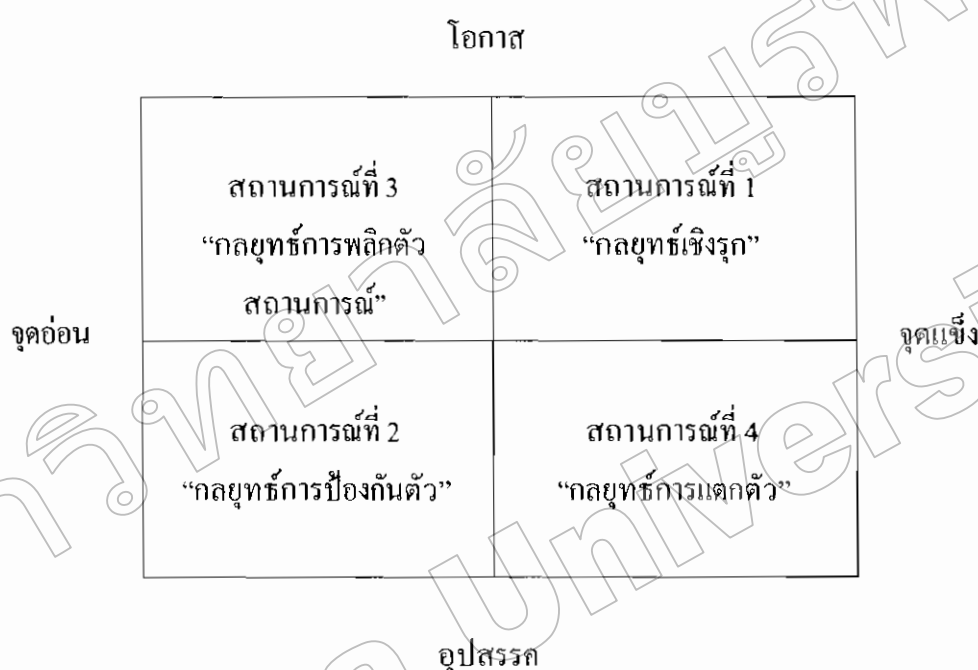
ชาติชาย โฆษะวิสุทธิ (2547, หน้า 33) กล่าวว่า การส่งเสริมการนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ในการคัดเลือกตัวนักกีฬา การฝึกซ้อม จะเป็นการพัฒนานักกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ บังเกิดศักยภาพในการแข่งขัน

การวิเคราะห์ SWOT (SWOT Analysis)

การวิเคราะห์ SWOT เป็นการประเมินวิเคราะห์สภาพแวดล้อมขององค์กร เพื่อประเมินจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness) โอกาส (Opportunity) และอุปสรรค (Threat) การวิเคราะห์ SWOT จะถูกใช้เป็นรากฐานของการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อบรรลุภารกิจและวัตถุประสงค์ขององค์กร ข้อมูลที่รวบรวมได้จากการวิเคราะห์ SWOT อาจจะเสนอแนะว่าองค์กรควรจะเปลี่ยนแปลงภารกิจ วัตถุประสงค์ นโยบาย หรือกลยุทธ์ขององค์กร (สมยศ นาวิการ, 2537) คำว่า SWOT เป็นคำย่อของ Strength, Weakness, Opportunity และ Threat การวิเคราะห์จะมีประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะเป็นการประเมินว่าองค์กรอยู่ในสถานะอย่างไร เพื่อทำข้อมูลการวิเคราะห์องค์กรไปดำเนินการวางแผนกลยุทธ์ต่อไป

การประเมินจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคขององค์กร (การวิเคราะห์ SWOT) เป็นขั้นตอนแรกของการวางแผนกลยุทธ์ ผู้บริหารองค์กรสามารถนำข้อมูลเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ที่ได้จากการประเมินองค์กร และสภาพแวดล้อมมาใช้ประโยชน์ในการพิจารณาตัดสินใจหาทางเลือกเชิงกลยุทธ์ได้ โดยจะนำจุดแข็ง จุดอ่อน ของสภาพแวดล้อมภายใน

มาวิเคราะห์ เปรียบเทียบกับ โอกาสและอุปสรรคจากสภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อคว่ำงองค์การกำลังเผชิญกับสถานการณ์เช่นใด และภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นองค์การควรจะทำอย่างไรในเชิงกลยุทธ์ โดยทั่วไปการวิเคราะห์ SWOT นี้ ผู้บริหารองค์การจะเผชิญกับสถานการณ์ 4 รูปแบบ (ทศพรศิริสัมพันธ์, 2539)

ภาพที่ 12 การประเมินองค์การแบบเปรียบเทียบสถานการณ์

สถานการณ์ที่ 1 (จุดแข็ง-โอกาส)

สถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ที่พึงปรารถนาที่สุด เนื่องจากองค์การค่อนข้างที่จะมีจุดแข็งภายในค่อนข้างมาก ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมค่อนข้างที่จะให้โอกาสแก่องค์การในหลายอย่าง ดังนั้นผู้บริหารขององค์การควรกำหนดกลยุทธ์ในเชิงรุก (Aggressive Strategy) เพื่อชิงเอาจุดแข็งที่มีอยู่มาเสริมสร้างและปรับใช้และฉกฉวยโอกาสต่าง ๆ ที่เปิดให้มาหาประโยชน์อย่างเต็มที่

สถานการณ์ที่ 2 (จุดอ่อน-อุปสรรค)

สถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด เนื่องจากองค์การกำลังเผชิญอยู่กับอุปสรรคจากภายนอก และมีปัญหาจุดอ่อนภายในอยู่หลายประการ ดังนั้นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับผู้บริหารขององค์การ คือ กลยุทธ์การตั้งรับหรือป้องกันตัว (Defensive Strategy) เพื่อพยายามลดหรือหลบหลีกภัยอุปสรรคต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ตลอดจนหามาตรการที่จะทำให้องค์การเกิดความสูญเสียให้น้อยที่สุด รวมทั้งแก้ไขปัญหาลักษณะอุปสรรคภายในต่าง ๆ

สถานการณ์ที่ 3 (จุดอ่อน-โอกาส)

สถานการณ์นี้เปรียบเสมือนกรณีเครื่องหมายคำถามของ SBU เนื่องจากองค์กรมีโอกาสที่เป็นข้อได้เปรียบในการแข่งขันอยู่หลายประการ แต่ติดขัดอยู่ที่มีปัญหา อุปสรรคภายในที่เป็นจุดอ่อนอยู่หลายอย่างเช่นกัน ดังนั้นทางออกสำหรับผู้บริหารขององค์กร คือ กลยุทธ์การพลิกตัว (Turn around –oriented Strategy) เพื่อจัดหรือแก้ไขจุดอ่อนภายในต่าง ๆ ให้พร้อมที่จะฉกฉวยโอกาสต่าง ๆ ที่เปิดให้

สถานการณ์ที่ 4 (จุดแข็ง-อุปสรรค)

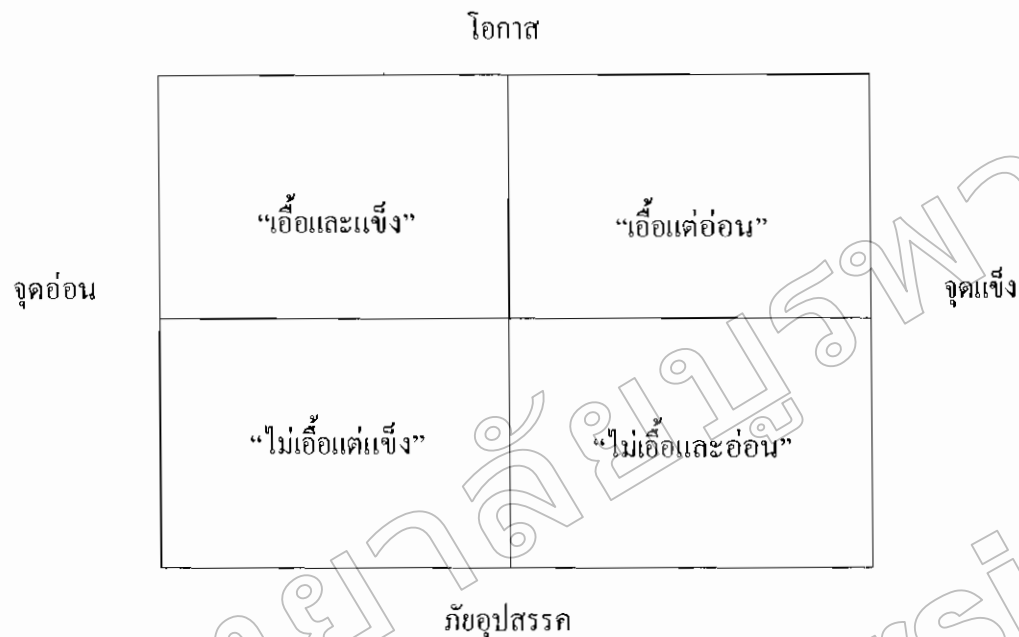
สถานการณ์นี้เกิดขึ้นจากการที่สภาพแวดล้อมไม่เอื้อต่อการดำเนินงาน แต่ตัวองค์กรเองมีข้อได้เปรียบที่เป็นจุดแข็งอยู่หลายประการ ดังนั้น แทนที่ผู้บริหารขององค์กรจะรอนกระทั้งสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป ผู้บริหารขององค์กรสามารถที่จะเลือกกลยุทธ์การแตกตัวหรือกระจายกิจการ (Diversification Strategy) เพื่อใช้ประโยชน์จากจุดแข็งที่มีอยู่ในการสร้างโอกาสในระยะยาวสำหรับผลิตภัณฑ์หรือตลาดด้านอื่น ๆ แทน

อนึ่ง การวิเคราะห์ SWOT ดังกล่าวนี้นี้ จะต้องอาศัยความสามารถของผู้บริหารองค์กรที่จะประเมินว่าองค์กรของตนตกอยู่ในสถานการณ์แบบใด ทั้งนี้เนื่องจากการวิเคราะห์ SWOT จะมีลักษณะเชิงสัมพัทธ์ เพราะแต่ละองค์กรนั้นมักจะมีจุดแข็ง-จุดอ่อนและโอกาส-ภัยคุกคามที่ผสมผสานกันไปไม่ชัดเจนหรือโดดเด่นออกมา ซึ่งในทางปฏิบัติอาจจะใช้การให้น้ำหนักเพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ยออกมาว่า องค์กรตกอยู่ในสถานการณ์ใด โดยวิธีการลงความเห็นของผู้บริหารระดับต่าง ๆ ขององค์กร

วัฒนา วงศ์เกียรติรัตน์ (2542) ได้เสนอการกำหนดกลยุทธ์ โดยการวิเคราะห์ SWOT ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ตำแหน่งของสถานภาพขององค์กร

ประเมินสถานภาพขององค์กรในปัจจุบันว่าอยู่ในตำแหน่งที่มีความโน้มเอียงไปในทางที่พึงประสงค์หรือไม่เพียงใด จากการสังเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกขององค์กรและการสังเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในองค์กร พร้อมกับสรุปลักษณะเด่นเชิงโอกาสและลักษณะด้อยเชิงภัยอุปสรรค แล้วชั่งน้ำหนักว่าโน้มเอียงไปในทาง “เอื้อ” หรือ “ไม่เอื้อ” มากน้อยเพียงใด ในขณะที่เดียวกัน ก็สรุปจุดแข็งและจุดอ่อนเชิงทรัพยากร แล้วชั่งน้ำหนักว่าโน้มเอียงไปในทาง “จุดแข็ง” หรือ “จุดอ่อน” มากน้อยเพียงใด จากนั้นจึงทำการกำหนดตำแหน่งในตาราง 2X2 ว่าอยู่ในตำแหน่งที่ “เอื้อและแข็ง” “เอื้อแต่อ่อน” “ไม่เอื้อแต่แข็ง” และ “ไม่เอื้อและอ่อน”

ภาพที่ 13 การวิเคราะห์ตำแหน่งของสถานภาพขององค์กร

2. พิจารณาทางเลือกกลยุทธ์ในระดับขององค์กร เช่น เลือกกลยุทธ์การรักษาเสถียรภาพ (Stability Strategy) โดยดำเนินงานเฉพาะแผนงานที่มีความรู้ ความชำนาญเพียงชนิดเดียวและจะไม่ขยายไปทำแผนงานอื่น หรือเลือกกลยุทธ์การสร้างเติบโต (Growth Strategies) โดยขยายงานด้วยการทำแผนงานอื่น ๆ เพิ่มเติมนอกเหนือไปจากแผนงานเดิม หรือเพิ่มงาน/โครงการเดิมให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น หรือส่งเสริมโครงการที่สนับสนุนให้ภาคธุรกิจเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม โดยการจ้างเหมา หรือเลือกกลยุทธ์การตัดทอน (Retrenchment Strategies) โดยยกเลิกแผนงานที่หมดความจำเป็นออกไป หรือยกเลิกงาน/โครงการประเภทที่มีหน่วยงานอื่นทำได้ดีกว่าหรือลดกิจกรรมบางประเภทงาน/โครงการที่ยังคงต้องทำอยู่ หรือโอนงานให้เอกชนไปทำในลักษณะ Privatization

3. การวิเคราะห์ตำแหน่งของสถานภาพของแผนงาน ประเมินสถานภาพของแผนงานขององค์กรที่เลือกจะจัดทำ ว่าอยู่ในตำแหน่งที่มีความโน้มเอียงไปในทางที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์หรือไม่ เพียงใด พร้อมกับสรุปลักษณะเด่นเชิงโอกาสและลักษณะด้อยเชิงภัยอุปสรรค แล้วชั่งน้ำหนักว่าโน้มเอียงไปทาง “เอื้อ” หรือ “ไม่เอื้อ” มากน้อยเพียงใด ในขณะเดียวกัน ก็สรุปจุดแข็งและจุดอ่อนเชิงทรัพยากร แล้วชั่งน้ำหนักว่าโน้มเอียงทาง “จุดแข็ง” หรือ “จุดอ่อน” มากน้อยเพียงใด จากนั้นจึงทำการกำหนดตำแหน่งในตาราง 2X2 ว่าอยู่ในตำแหน่งที่ “เอื้อและแข็งแกร่ง” “ไม่เอื้อแต่อ่อน” และ “ไม่เอื้อและอ่อน”

4. พิจารณาทางเลือกกลยุทธ์ในระดับของแผนงาน เช่น เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต และการให้บริการ ปรับปรุงระบบการวางแผน การติดตาม ผลการปฏิบัติงานและการประเมินผล

งาน/โครงการ ส่งเสริมการประสานงาน/โครงการภายใต้แผนงานเดียวกัน สลับกับเปลี่ยนผู้บริหาร ระดับกองและระดับฝ่าย เพื่อให้มีประสบการณ์ในงานขององค์การอย่างกว้างขวาง สร้างแรงจูงใจ ของบุคลากรในการดำเนินงาน/โครงการ สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนิน กิจกรรมของงาน/โครงการ ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมของผู้รับบริการ ค้นคว้าหาวิธีลดต้นทุนใน การดำเนินงาน/โครงการและระดมเงินทุนจากเงินนอกงบประมาณแผ่นดิน

5. การวิเคราะห์ตำแหน่งของสถานภาพของงาน/โครงการ ประเมินสถานภาพของงาน/โครงการขององค์การที่เลือกจะจัดทำอยู่ในตำแหน่งที่มีความโน้มเอียงไปในทางที่พึงประสงค์ หรือไม่พึงประสงค์ หรือไม่ เพียงใด พร้อมกับสรุปลักษณะเด่นเชิงโอกาสและลักษณะด้อยเชิง ภัยอุปสรรค แล้วชั่งน้ำหนักว่าโน้มเอียงไปทาง “เอื้อ” หรือ “ไม่เอื้อ” มากน้อยเพียงใด ในขณะที่ เดียวกัน ก็สรุปจุดแข็งและจุดอ่อนเชิงทรัพยากร แล้วชั่งน้ำหนักว่าโน้มเอียงทาง “จุดแข็ง” หรือ “จุดอ่อน” มากน้อยเพียงใด จากนั้นจึงทำการกำหนดตำแหน่งในตาราง 2X2 ว่าอยู่ในตำแหน่งที่ “เอื้อและแข็ง” “เอื้อแต่อ่อน” และ “ไม่เอื้อแต่แข็ง”

6. พิจารณาทางเลือกกลยุทธ์ในระดับของกิจกรรมภายใต้งาน/โครงการ เช่น ปรับปรุง รูปแบบของการผลิตและการให้บริการ ส่งเสริมการประสานกิจกรรมภายใต้งาน/โครงการเดียวกัน ศึกษาความเหมาะสมของค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจกรรม พัฒนาบุคลากรทั้งในด้านความรู้ และ ทักษะในการทำงาน และส่งเสริมความรู้แก่ประชาชนผ่านการฝึกอบรม

จากการวิเคราะห์ SWOT ด้วยเทคนิคต่าง ๆ จะปรากฏจากตารางวิเคราะห์ SWOT ซึ่งมี ลักษณะเป็นแกน ซึ่งเส้นตัดกันระหว่างจุดแข็ง จุดอ่อน ภายในองค์การ กับแกน โอกาสและอุปสรรค ภายนอก ทำให้เกิดเป็นช่องว่าง 4 ช่อง เพื่อการวิเคราะห์ ช่องที่ 1 เป็นการจับคู่ระหว่าง โอกาส ภายนอกกับจุดแข็งภายในองค์การ ช่องที่ 2 เป็นการจับคู่ระหว่างโอกาสภายนอกกับจุดอ่อนภายใน องค์การ ช่องที่ 3 เป็นการจับคู่ระหว่างอุปสรรคภายนอกกับจุดอ่อนภายในองค์การ ช่องที่ 4 เป็น การจับคู่ระหว่างอุปสรรคภายนอกกับจุดแข็งภายในองค์การ

สถานการณ์ทั้ง 4 ที่เกิดขึ้นจากการวิเคราะห์ SWOT จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผน กลยุทธ์ 3 ประการ (สมยศ นาวิการ, 2537)

1. วิเคราะห์ SWOT จะให้ขอบเขตที่มีเหตุผลเพื่อการประเมินสถานะปัจจุบันและอนาคต ขององค์การแก่ผู้บริหาร
2. ผู้บริหารสามารถกำหนดกลยุทธ์ทางเลือกขององค์การที่เหมาะสมกับสถานการณ์บน รากฐานของการวิเคราะห์ SWOT ได้เป็นอย่างดี
3. การวิเคราะห์ SWOT เป็นระยะ จะช่วยให้ผู้บริหารรู้การเปลี่ยนแปลงของ สภาพแวดล้อมภายนอก และสภาพแวดล้อมภายในขององค์การอยู่ตลอดเวลา

แผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด (พ.ศ. 2549 – 2552)

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2549) ได้จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด (พ.ศ. 2549 – 2552) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด โดยได้มีการวิเคราะห์ ตรวจสอบ ปรับปรุง และแก้ไขจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการกีฬา จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ เป้าประสงค์ หลัก ตัวชี้วัดของเป้าประสงค์หลัก และยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด ไว้ดังนี้

1. วิสัยทัศน์ของแผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัดเป็นศูนย์กลางการพัฒนากีฬาจังหวัดเพื่อความเป็นเลิศ และสนับสนุน กีฬา บุคลากรกีฬา เพื่อก้าวไปสู่ความเป็นอาชีพ

2. เป้าประสงค์หลักของแผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด (พ.ศ. 2549 – 2552)

2.1 สมาคมกีฬาจังหวัดมีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีระบบข้อมูล นักกีฬา บุคลากรกีฬา และองค์กรเครือข่ายเป็นระบบ เพื่อการวิเคราะห์และวางแผน

2.2 นักกีฬามีขีดความสามารถเพิ่มขึ้น จากการนำวิทยาศาสตร์การกีฬาและเทคโนโลยีทางการกีฬามาประยุกต์ใช้

2.3 บุคลากรกีฬา (ผู้ฝึกสอน และผู้ตัดสิน) มีจำนวนเพียงพอและได้มาตรฐาน

2.4 สถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวก มีความพร้อมสามารถรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างเป็นระบบและได้มาตรฐาน

2.5 สมาคมกีฬาจังหวัดมีกิจกรรมที่สนับสนุนนักกีฬา บุคลากรกีฬา ผู้กีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาเพื่ออาชีพ

3. ตัวชี้วัดของเป้าประสงค์หลัก

เป้าประสงค์หลักที่ 1 สมาคมกีฬาจังหวัดมีระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีระบบข้อมูลนักกีฬา บุคลากรกีฬา และองค์กรเครือข่ายเป็นระบบเพื่อการวิเคราะห์และวางแผน

- สมาคมกีฬาจังหวัด มีระบบบริหารจัดการภายในที่มีประสิทธิภาพ มีโครงสร้างและอัตรากำลังผู้ปฏิบัติงานประจำสมาคมแบบเต็มเวลา มีสถานที่ทำการถาวรและเหมาะสม มีการวางแผนการดำเนินงานและมีการจัดทำแผนงาน/โครงการเพื่อเสนอขอรับการสนับสนุนงบประมาณ มีการติดตามประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

- ภาครัฐและเอกชน ผู้ให้การสนับสนุนสมาคม มีความพึงพอใจในคุณภาพการบริหารจัดการสมาคม

- ร้อยละ 60 ของคณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาจังหวัด เป็นบุคลากรที่มีขีดความสามารถ/ สมรรถนะหลักด้านการบริหารจัดการ (ความรับผิดชอบ, ความคิดเชิงวิเคราะห์,

การเสนอแนะ)

- มีการจัดระบบสวัสดิการให้กับนักกีฬาตามเกณฑ์ที่กำหนด (ค่าตอบแทน, การช่วยเหลือด้านการศึกษา ฯลฯ)

- ร้อยละ 20-50 ของชมรมกีฬาในสังกัดสมาคมกีฬาจังหวัดมีการสร้างองค์กรเครือข่ายที่ครอบคลุมได้ถึงระดับอำเภอและตำบล

- สมาคมกีฬาจังหวัดมีการบันทึกข้อมูลนักกีฬา บุคลากรกีฬา และองค์กรเครือข่ายของสมาคมเข้าสู่ระบบสารสนเทศของการกีฬาแห่งประเทศไทยอย่างครบถ้วน สมบูรณ์ และเป็นปัจจุบัน

เป้าประสงค์หลักที่ 2 นักกีฬามีขีดความสามารถเพิ่มขึ้น จากการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาประยุกต์ใช้

- ผลการแข่งขัน/สถิติของนักกีฬาที่ดีขึ้น

- ร้อยละ 60 ของชมรมกีฬาในสังกัดสมาคมกีฬาจังหวัดมีการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา

เป้าประสงค์หลักที่ 3 บุคลากรกีฬา (ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสิน) เป็นบุคลากรที่ได้มาตรฐานและมีจำนวนเพียงพอในการดำเนินงาน

- จำนวนผู้ฝึกสอนที่มีมาตรฐานตามหลักสูตรของสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย หรือหลักสูตรของการกีฬาแห่งประเทศไทยมีอัตราส่วนเพียงพอต่อการดำเนินงาน (ฝึกซ้อมและแข่งขัน)

- จำนวนผู้ตัดสินที่มีมาตรฐานตามหลักสูตรของสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย หรือหลักสูตรของการกีฬาแห่งประเทศไทย มีอัตราส่วนเพียงพอต่อการดำเนินงาน (แข่งขัน)

เป้าประสงค์หลักที่ 4 จัดหาและประสานงานด้านสถานที่กีฬา อุปกรณ์กีฬา รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้มีความพร้อมรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างเป็นระบบและได้มาตรฐาน

- จำนวนสถานที่กีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกมีมาตรฐานและเพียงพอต่อการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

- นักกีฬา บุคลากรทางการกีฬา และประชาชนมีความพึงพอใจกับความเพียงพอและมาตรฐานของสถานที่กีฬา อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน

เป้าประสงค์หลักที่ 5 มีกิจกรรมที่สนับสนุนนักกีฬา บุคลากรกีฬาผู้กีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพ

- จำนวนกิจกรรมกีฬาที่สนับสนุนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศและสามารถยกระดับสู่กีฬาเพื่อการอาชีพ (กิจกรรมการฝึกซ้อม/ การจัดแข่งขัน/ การส่งแข่งขัน)

เพื่อให้แผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด ภายใต้เป้าประสงค์หลักดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การกีฬาแห่งประเทศไทย ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาเพื่อสนับสนุนเชื่อมโยงกัน ประกอบด้วย 5 ยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ดังนี้

1. การปรับปรุงระบบบริหารจัดการสมาคมกีฬาจังหวัด และองค์กรเครือข่าย
2. การพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาอย่างครบวงจร
3. การจัดระบบการพัฒนาบุคลากรกีฬา (ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสิน) สู่มาตรฐานที่เทียบเท่า

สากล

4. การปรับกระบวนการ วิธีการ กระบวนการทำงาน ในการจัดหา/ ประสานงานด้านสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก

5. การเสริมสร้างการจัดกิจกรรมเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศและสนับสนุนสู่การยกระดับเป็นอาชีพ

ภายใต้ยุทธศาสตร์ดังกล่าว สามารถกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานเพื่อเป็นกรอบและทิศทางในการแปลงแผนสู่การปฏิบัติต่อไป ได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับปรุงระบบบริหารจัดการสมาคมกีฬาจังหวัด และองค์กรเครือข่าย

แนวทาง

1. วางระบบการบริหารจัดการสมาคมกีฬาจังหวัดที่สามารถเชื่อมโยงองค์กรเครือข่ายกีฬา
2. จัดให้มีสำนักงานของสมาคมกีฬาจังหวัดที่สามารถรองรับการปฏิบัติงานของบุคลากรประจำได้แบบเต็มเวลา
3. สร้างและพัฒนาองค์กรเครือข่ายกีฬาให้ครอบคลุมถึงระดับอำเภอและตำบล
4. จัดทำระบบข้อมูลนักกีฬา บุคลากรกีฬา และองค์กรกีฬาเครือข่าย
5. จัดสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่จำเป็นให้กับนักกีฬาตามเกณฑ์ที่กำหนด
6. พัฒนาบุคลากรภายในสมาคมกีฬาจังหวัดให้มีขีดความสามารถและสมรรถนะหลักด้านการบริหารจัดการอย่างทั่วถึง และเป็นระบบ

7. จัดให้มีการวางแผน การกำกับดูแลการปฏิบัติงาน และการติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ

8. อื่น ๆ ตามที่สมาคมกีฬาจังหวัดเห็นสมควร

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาอย่างครบวงจร

แนวทาง

1. จัดทำหลักเกณฑ์การสรรหา คัดเลือกนักกีฬาอย่างมีมาตรฐาน

2. สร้างและพัฒนานักกีฬาให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล
3. นำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา
4. ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน
5. อื่น ๆ ตามที่สมาคมกีฬาจังหวัดเห็นสมควร

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การจัดระบบการพัฒนาบุคลากรกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินสู่มาตรฐาน
ที่เทียบเท่าสากล

แนวทาง

1. จัดทำแผนพัฒนาบุคลากรกีฬาอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ
2. พัฒนาบุคลากรกีฬาให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด
3. อื่น ๆ ตามที่สมาคมกีฬาจังหวัดเห็นสมควร

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การปรับกระบวนการวิธีการ กระบวนการทำงาน ในการจัดหา
ประสานงานด้านสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก

แนวทาง

1. จัดหา/ประสานงานด้านสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อม
2. จัดหา/ประสานงานด้านสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการแข่งขัน
3. อื่น ๆ ตามที่สมาคมกีฬาจังหวัดเห็นสมควร

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมสร้างการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศและสนับสนุนสู่
การยกระดับเป็นอาชีพ

แนวทาง

1. จัดหา/ประสานงานเพื่อการแข่งขันอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ระดับตำบล อำเภอ และจังหวัด
2. จัดหา/ประสานงานด้านกิจกรรมกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
3. จัดหา/ประสานงานเพื่อสนับสนุนการยกระดับสู่กีฬาอาชีพ

ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาชาติ พ.ศ. 2550-2554

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2550) ได้จัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 – 2554) เพื่อให้การขับเคลื่อนแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 – 2554)

มีความสอดคล้องกันในระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ เป้าหมายหลัก ประเด็นสำคัญของยุทธศาสตร์ และปัจจัยแห่งความสำเร็จไว้ดังนี้

วิสัยทัศน์

เด็ก เยาวชน และประชาชนเล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิต มีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม น้ำใจนักกีฬา พัฒนาศักยภาพของนักกีฬาให้มีมาตรฐานระดับสากลนำไปสู่การกีฬาอาชีพ โดยใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาและการบริหารจัดการที่ดี

พันธกิจ

1. ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการให้เป็นวิถีชีวิตเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีและมีการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และน้ำใจนักกีฬา ให้แก่เด็ก เยาวชนและประชาชน
2. สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนานักกีฬาให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น เพื่อสร้างรายได้และเกียรติภูมิแก่ทรัพยากรบุคคลและประเทศชาติ
3. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา เพื่อนำองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการกีฬาทุกระดับ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างค่านิยมการออกกำลังกาย เล่นกีฬา คู่มือ และนันทนาการ จนเป็นวิถีชีวิต
2. เพื่อใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาในการพัฒนาการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย และนันทนาการ ตลอดจนการพัฒนานักกีฬาให้มีศักยภาพสูงขึ้น
3. เพื่อให้มีการศึกษา วิจัย และนำองค์ความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการกีฬา การออกกำลังกาย และนันทนาการ
4. เพื่อบูรณาการทรัพยากรทุกภาคส่วนในการบริหารจัดการกีฬาที่เป็นระบบและมีมาตรฐานโดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกระดับ
5. เพื่อพัฒนาและผลิตบุคลากรด้านการกีฬา นักวิจัยด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา และนักวิจัยด้านการกีฬา

เป้าหมายหลัก

1. เด็ก เยาวชน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ออกกำลังกายเล่นกีฬา และร่วมกิจกรรมนันทนาการเป็นประจำ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
2. เด็ก เยาวชน และประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 มีสมรรถภาพทางร่างกายตามเกณฑ์ที่กำหนด
3. โรงเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีครูที่มีคุณวุฒิการศึกษาด้านพลศึกษา

4. มีนักกีฬาและบุคลากรด้านการกีฬาที่มีคุณภาพและเข้าสู่มาตรฐานในระดับสากล เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

5. มีผู้นำกีฬาและอาสาสมัคร ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา สถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาที่มีคุณภาพไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนตำบลทั้งหมด

6. มีการส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลและกีฬาไทยที่มีศักยภาพเพื่อนำร่องสู่กีฬาอาชีพ 12 ชนิดกีฬา (ประเภทบุคคล 8 ชนิดกีฬา และประเภททีม 4 ชนิดกีฬา)

7. มีการศึกษา วิจัย สร้างสิ่งประดิษฐ์ และสร้างสรรค์นวัตกรรมด้านการกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

8. มีองค์กรกีฬาและเครือข่ายที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพครบทุกตำบล

9. มีการจัดการแข่งขันกีฬาที่ได้มาตรฐาน ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติและนานาชาติ เพื่อพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศและอาชีพ

10. มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ ประเด็นสำคัญของยุทธศาสตร์

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 – 2554) ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ การพัฒนาการกีฬาไว้ 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬายกระดับพื้นฐาน ให้ความสำคัญกับการพัฒนาและส่งเสริม ศักยภาพและทักษะการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายขั้นพื้นฐานให้แก่เด็กและเยาวชน ทั้งในระบบ โรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน เพื่อเป็นการเตรียมบุคลากรด้านการกีฬาให้มีความพร้อมทาง โครงสร้างพื้นฐานของร่างกายให้สามารถพัฒนาและสนับสนุนการเล่นกีฬาในระดับสูงต่อไป

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน ให้ความสำคัญกับเด็ก เยาวชน และ ประชาชนทุกกลุ่มได้มีโอกาสเล่นกีฬาและออกกำลังกายสม่ำเสมอเป็นประจำ เพื่อส่งเสริมคุณภาพ ชีวิตที่ดีและพัฒนาทักษะด้านการเล่นกีฬา เพื่อพัฒนาสู่ความเป็นเลิศและอาชีพในระดับสูงต่อไป

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ให้ความสำคัญกับเด็ก เยาวชนและ ประชาชนทุกกลุ่มทุกระดับได้มีโอกาสแสดงความสามารถในการแข่งขันกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ความ เป็นเลิศในทุกระดับทั้งภายในประเทศและระดับนานาชาติ

4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาชนิดกีฬา ที่มีศักยภาพสู่การเป็นกีฬาอาชีพอย่างแท้จริง โดยมีองค์กรประกอบจำนวนนักกีฬาอาชีพที่มีคุณภาพ เพียงพอและมีรายได้จากการประกอบอาชีพนักกีฬา เพื่อพัฒนาสู่การกีฬาที่ได้มาตรฐานสากลที่มีการ สนับสนุนจากภาคเอกชนตลอดจนมีการจัดการแข่งขันที่มีผู้ชมอย่างต่อเนื่อง

5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการศึกษา ให้มีความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาในทุกสาขา และการนำความรู้ไปพัฒนาศักยภาพนักกีฬา การแข่งขันกีฬาลดลงจนส่งเสริมให้ประชาชนได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ

6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารการกีฬา ให้มีความสำคัญกับการบริหารงานแบบบูรณาการ โดยทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม สร้างและสนับสนุนปัจจัยที่เอื้อต่อการพัฒนาการกีฬาทุกระดับ และมีการติดตามประเมินผลเพื่อปรับปรุงและพัฒนาแผนต่อไป

ปัจจัยหลักแห่งความสำเร็จ

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ในระยะ 5 ปี ข้างหน้าจะสามารถบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้จะต้องมีปัจจัยหลักแห่งความสำเร็จ ดังนี้

1. ผลักดันให้การเล่นกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการ จนเป็นวิถีชีวิตของประชาชนทุกระดับให้เป็นวาระแห่งชาติ โดยมีแผนงาน โครงการ และงบประมาณเชิงบูรณาการต่อเนื่องตลอดระยะ 5 ปี เพื่อให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับปฏิบัติการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีคณะกรรมการนโยบายการกีฬาแห่งชาติในการกำหนดนโยบายมาตรการ กำกับ ดูแลสนับสนุนการบูรณาการปฏิบัติงานตามแผนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เพิ่มขีดความสามารถขององค์กรที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานหลักด้านการกีฬา ทั้งภาครัฐ เอกชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคีเครือข่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยพัฒนาระบบการบริหารจัดการการกีฬาการออกกำลังกายและนันทนาการแบบบูรณาการในทุกระดับและพัฒนาองค์ความรู้ ด้านการบริหารจัดการการกีฬาการออกกำลังกายและนันทนาการ รวมทั้งจัดทำระบบฐานข้อมูลด้านการกีฬาและออกกำลังกายที่ครอบคลุมน่าเชื่อถือและเป็นปัจจุบัน

3. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและอุปกรณ์กีฬา เพื่อสนับสนุนการเล่นกีฬา ระบบการฝึกซ้อมและการผลิตนักกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการ โดยการกำหนดมาตรฐาน พัฒนา ปรับปรุง บำรุงรักษา เพิ่มมูลค่า โครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่ และสนับสนุนให้มีโครงสร้างพื้นฐานและอุปกรณ์กีฬา การออกกำลังกาย และนันทนาการในระดับมาตรฐานสากล

4. จัดให้มีและเพิ่มศักยภาพของสถาบันการพัฒนาบุคลากรทางการวิจัย ระบบการฝึกซ้อม และการผลิตนักกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการ โดยพัฒนาองค์ความรู้ การวิจัย และการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬา เพื่อสนับสนุนและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของนักกีฬา

5. ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนด้านการกีฬาโดยสนับสนุนสิทธิประโยชน์สำหรับภาคเอกชนเพื่อการลงทุนในธุรกิจกีฬา

6. พัฒนาการบริหารจัดการกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยการให้องค์ความรู้ด้านการกีฬา และส่งเสริมให้มีอาสาสมัครการกีฬาระดับตำบล

7. สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน องค์กรชุมชน และเครือข่ายการกีฬาให้องค์ความรู้ด้านการเล่นกีฬา การดูกีฬา และการสร้างวัฒนธรรมการเล่นกีฬาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิต

ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการกีฬาก้าวหน้า

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย และมีเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย
2. เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา
3. เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหว การเล่นกีฬาและออกกำลังกาย และนำทักษะพื้นฐานไปใช้ในการเคลื่อนไหว การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเป็นประจำ เพื่อการมีสุขภาพที่ดีและเป็นพื้นฐาน ในการพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย และมีเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

ผลผลิต

1. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียนมีความรู้ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

ตัวชี้วัด

1. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

มาตรการ

1. สนับสนุนและส่งเสริมให้สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอาชีวศึกษาที่ต่ำกว่าระดับอุดมศึกษาทุกแห่งปรับปรุงหลักสูตรให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาอย่างน้อย 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเล่นกีฬาตามความต้องการและความสนใจ

2. จัดให้มีสื่อและนวัตกรรมการพัฒนาความรู้และความเข้าใจในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

3. จัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนการสอนกิจกรรมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

4. ส่งเสริมให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการสร้างเสริมเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา

ผลผลิต

1. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา

ตัวชี้วัด

1. เด็กและเยาวชนในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 80 มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา
2. เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 60 มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา

มาตรการ

1. ปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนได้มีมีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา
2. จัดกิจกรรมที่เอื้อต่อการปลูกฝังมีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬาให้แก่เด็กและเยาวชน
3. ส่งเสริมและยกย่องชมเชยเด็กและเยาวชนที่มีมีคุณธรรม จริยธรรมระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหว การเล่นกีฬาและออกกำลังกาย และนำทักษะพื้นฐานไปใช้ในการเคลื่อนไหว การเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเป็นประจำเพื่อการมีสุขภาพที่ดี และเป็นพื้นฐานในการพัฒนากีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ

ผลผลิต

1. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนมีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหวการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา
2. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายที่ดี

3. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนมีพื้นฐานการเล่นกีฬาที่ดี สามารถพัฒนาไปสู่การเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ตัวชี้วัด

1. เด็กทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน อายุ 4-11 ปี อย่างน้อยร้อยละ 80 มีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหว เช่น การเดิน วิ่ง กระโดด ปีนป่าย ยืดหยุ่น และการเล่นผาดโผน
2. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน อายุ 12-18 ปี อย่างน้อย ร้อยละ 80 มีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาน้อย 1 ชนิดกีฬา
3. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน อย่างน้อยร้อยละ 80 มีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายที่ดี
4. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน อย่างน้อยร้อยละ 40 มีพื้นฐานการเล่นกีฬาที่ดีสามารถพัฒนาไปสู่การเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

มาตรการ

1. จัดให้มีสนามเด็กเล่นในโรงเรียนและชุมชน พร้อมอุปกรณ์ที่ช่วยพัฒนาการเคลื่อนไหว และการออกกำลังกายของเด็กและเยาวชน
2. จัดให้มีผู้ฝึกสอน/ครูพลศึกษา ทำหน้าที่สอน ควบคุมดูแล และจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและการออกกำลังกายในโรงเรียนระดับประถมศึกษาอย่างเพียงพอ
3. จัดให้มีครูพลศึกษาที่มีวุฒิพลศึกษาทำหน้าที่สอนและจัดกิจกรรมพลศึกษาใน โรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเพิ่มขึ้นอย่างเพียงพอ และพัฒนาสมรรถนะของครูที่สอน พลศึกษาเป็นประจำทุกปี
4. ส่งเสริมให้ภาครัฐและภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้ เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาให้แก่ครูผู้สอนพลศึกษาใน โรงเรียนทุกระดับรวมทั้ง ผู้นำการกีฬาประจำหมู่บ้านและตำบลเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม
5. ส่งเสริมโครงการโภชนาการในโรงเรียนและทดสอบสมรรถภาพทางกายของเด็กและ เยาวชน มีการศึกษาพัฒนาโครงสร้างร่างกาย รวมทั้งเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายของเด็ก และเยาวชน
6. สนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน พัฒนา เด็กและเยาวชนเพื่อเตรียมนักกีฬาสำหรับการแข่งขันในระดับจังหวัด ภูมิภาค ชาติ และนานาชาติ
7. ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับทุกระดับทั้งบุคลากร งบประมาณ และ สถานที่ เพื่อบูรณาการการจัดดำเนินการบริหารการกีฬาในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

8. จัดสร้างและปรับปรุงสถานที่ออกกำลังกายและสนามกีฬาในสถานศึกษาทุกระดับ เพื่อให้บริการสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และผู้ฝึกสอนกีฬาแก่นักเรียนในสถานศึกษาและเด็กและเยาวชนในชุมชน

9. สนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน สร้างศูนย์กีฬาตำบลและศูนย์กีฬาหมู่บ้านเพิ่มขึ้น รวมทั้งสนับสนุนอุปกรณ์กีฬาให้แก่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสมและทั่วถึง

10. สนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการฝึกทักษะกีฬาขั้นพื้นฐาน และการจัดการแข่งขันแก่เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง ทั้งกีฬาพื้นบ้าน กีฬาไทยและกีฬาสากล

11. จัดให้มีผู้ฝึกสอนกีฬาขั้นพื้นฐานและอาสาสมัครผู้นำด้านการกีฬาและการออกกำลังกายให้ครบทุกหมู่บ้านและตำบล

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่ม รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาสได้เล่นกีฬา ออกกำลังกายและร่วมกิจกรรมนันทนาการให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตเป็นประจำ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ รวมทั้งสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และความมีวินัยของคนในชาติ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มรวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาสได้เล่นกีฬาออกกำลังกายและร่วมกิจกรรมนันทนาการให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตเป็นประจำ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ รวมทั้งสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และความมีวินัยของคนในชาติ

ผลผลิต

1. ประชาชนทุกกลุ่มได้เล่นกีฬา ออกกำลังกาย และร่วมกิจกรรมนันทนาการเป็นประจำ
2. ประชาชนมีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี
3. ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และมีวินัย

ตัวชี้วัด

1. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 60 เล่นกีฬา ออกกำลังกาย และร่วมกิจกรรมนันทนาการเป็นประจำ
2. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 50 มีสุขภาพดี ออกกำลังกายและสมรรถภาพอยู่ในเกณฑ์ดี
3. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 70 มีคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และมีวินัย

มาตรการ

1. จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้ด้านการกีฬาเพื่อมวลชนอย่างจริงจัง โดย
 - 1.1 ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษา วิจัย เกี่ยวกับการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี
 - 1.2 จัดทำสื่อและนวัตกรรมเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับเพศ วัย และสภาพร่างกาย เพื่อนำไปสู่การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายที่เป็นพฤติกรรมนิสัยต่อไป
2. จัดให้มีสถานกีฬา อุปกรณ์เล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างทั่วถึง โดย
 - 2.1 สนับสนุนให้มีการระดมทรัพยากรจากฝ่ายในการสร้างสถานที่เล่นกีฬาหรือออกกำลังกายประจำหมู่บ้าน โดยให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดำเนินงานพัฒนาและดูแลรักษา
 - 2.2 สนับสนุนให้มีการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการและผู้สูงอายุ ในการใช้สถานที่เล่นกีฬาหรือออกกำลังกายทุกแห่ง
 - 2.3 สนับสนุนให้สถานศึกษาเปิดโอกาสให้เด็ก เยาวชน และประชาชนในชุมชนได้ใช้สถานที่เล่นกีฬาหรือออกกำลังกายรวมทั้งมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมอย่างทั่วถึง
3. จัดให้มีผู้นำการออกกำลังกายและกีฬาเพื่อมวลชน โดย
 - 3.1 สนับสนุนและส่งเสริมให้มีอาสาสมัครผู้นำการออกกำลังกายและกีฬามวลชน เพื่อจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับวัยและภาวะเจ็บป่วยเฉพาะตนให้แก่ประชาชนทุกกลุ่ม รวมทั้งผู้สูงอายุและผู้พิการ
 - 3.2 จัดให้มีการพัฒนาผู้นำการออกกำลังกายและกีฬามวลชนอย่างต่อเนื่อง โดยมีการฝึกอบรมการสัมมนา การศึกษาดูงาน การจัดประชุมระดับจังหวัดและระดับชาติเป็นประจำทุกปี
 - 3.3 จัดให้มีศูนย์กีฬาตำบลทุกตำบล เพื่อเป็นศูนย์บริการด้านการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายแก่ชุมชน รวมทั้งมีอุปกรณ์กีฬาบริการแก่เด็ก เยาวชน และประชาชนอย่างทั่วถึง
4. จัดกิจกรรมการเล่นกีฬาและออกกำลังกายสำหรับประชาชนกลุ่มอย่างเหมาะสมและทั่วถึง โดย
 - 4.1 ส่งเสริมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสานการจัดทำแผนปฏิบัติการและกิจกรรมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายให้แก่ประชาชนทุกปี
 - 4.2 ส่งเสริมให้บุคลากรของหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายตามความสนใจเป็นประจำอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
 - 4.3 ส่งเสริมการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนทั้งระดับหมู่บ้าน ตำบล และอำเภอเป็นประจำ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ รวมทั้งสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และความ

มีวินัยของคนในชาติ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับ มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขัน และพัฒนาความสามารถโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติและนานาชาติ
2. เพื่อส่งเสริมให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ และมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และนานาชาติ)
3. เพื่อสร้างและพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และนานาชาติ)
4. เพื่อสร้าง ขยาย และพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับให้เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ และมีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ
5. เพื่อพัฒนาระบบการจัดและส่งเสริมแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับชาติและนานาชาติ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาทุกกลุ่มทุกระดับมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขัน และพัฒนาความสามารถโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬา ทั้งระดับชาติและนานาชาติ

ผลผลิต

ความสำเร็จของนักกีฬาไทยจากการแข่งขันกีฬาระดับชาติและนานาชาติ

ตัวชี้วัด

1. สถิติในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ และนานาชาติดีขึ้น
2. ประเทศไทยเป็นเจ้าเหรียญทองซีเกมส์ในชนิดกีฬาสากลที่มีการแข่งขันในกีฬาเอเชียนเกมส์และโอลิมปิกเกมส์
3. ประเทศไทยอยู่ในอันดับ 1-5 จากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์
4. ประเทศไทยได้รับเหรียญทองจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์
5. ชนิดกีฬาที่ได้เหรียญจากการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติเพิ่มมากขึ้น

มาตรการ

การพัฒนานักกีฬา มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

1. ส่งเสริมและพัฒนาให้สมาคมกีฬาและองค์กรกีฬาต่าง ๆ นำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาใช้ในการพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาทุกระดับ

2. ส่งเสริม สนับสนุนในการเตรียมทีม เก็บตัวฝึกซ้อมกีฬาอย่างต่อเนื่อง และเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนาขีดความสามารถเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับต่างๆ

3. ส่งเสริมให้มีมาตรการแรงจูงใจสำหรับนักกีฬาให้เพิ่มขึ้นทั้งในระดับจังหวัด ชาติ และนานาชาติ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อส่งเสริมให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบและจำนวนเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และนานาชาติ)

ผลผลิต

1. บุคลากรทางการกีฬามีจำนวนเพียงพอและมีขีดความสามารถเพิ่มขึ้น
2. มีสถาบันผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาระดับชาติ และนานาชาติที่ได้

มาตรฐานสากล

ตัวชี้วัด

1. บุคลากรทางการกีฬาที่ได้รับการพัฒนาให้ขีดความสามารถเพิ่มขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐานในแต่ละระดับเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี
2. มาตรฐานสถาบันผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาทั้งในระดับชาติและนานาชาติ มีมาตรฐานเพิ่มขึ้น

มาตรการ

การพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

1. ส่งเสริมการจัดฝึกอบรมบุคลากรทางการกีฬาอย่างเป็นระบบเชื่อมโยงกันตั้งแต่ระดับ อำเภอจนถึงระดับนานาชาติ โดยเปิดหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ
2. สนับสนุนให้บุคลากรทางการกีฬาทั้งในระดับชาติและนานาชาติได้มีโอกาสในการหาประสบการณ์ และการสอบเลื่อนขั้นอย่างต่อเนื่อง
3. ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อสวัสดิการแก่บุคลากรทางการกีฬาในทุกระดับ
4. ส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาในทุกระดับ โดยยกเว้นภาษีและให้สิทธิประโยชน์เป็นการจูงใจ
5. ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสถาบันผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาระดับชาติและนานาชาติที่ได้มาตรฐานสากล

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อสร้างและพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และนานาชาติ)